

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

35. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

31. SRPNA 2008

Z obsahu:

**Závazný příklad
novodobých mučedníků**
Katecheze Benedikta XVI.
13. srpna 2008
- strana 2 -

**Svízelné dějiny katolíků
v Anglii (1)**
Grzegorz Kucharczyk
- strana 4 -

**Přípravné modlitby
kněze ke mši svaté (4)**
- strana 6 -

**Pán Ježíš
o svých kněžích**
Milosti Boží
určené kněžím
- strana 7 -

**Člověk je jen
správcem přírody**
- strana 8 -

**Služebníci a apoštolové
Ježíše Krista**
Poselství Svatého otce
Benedikta XVI.
k 82. světovému dni misii
- strana 9 -

**Eucharistický život podle
příkladu svatých (15)**
- strana 10 -

Vlažná duše
Homilie svatého faráře
Arského na 18. neděli
po Svatém Duchu
- strana 12 -

*„... Co prospěje člověku, když získá celý svět,
ale ztratí svou duši?“ (Mt 16,26)*

Ary Scheffer (1795-1858): sv. Monika a sv. Augustin, Louvre

Drazí bratři a sestry! Po návratu z Brixenu, kde jsem mohl strávit období odpočinku, jsem rád, že se s vámi setkávám a zdravím vás, drazí obyvatelé Castel Gandolfa, i vás, poutníci, kteří jste mě dnes přišli navštívit. Chtěl bych ještě jednou poděkovat těm, kteří mě přijali a starali se o můj pobyt v horách. Byly to dny klidného oddechu, během kterých jsem nepřestal připomínat Pánu ty, kteří se svěřili do mých modliteb. A je jich skutečně velmi mnoho, kteří mi píšou a prosí, abych se za ně modlil. Ukazují mi svoje radosti, ale také své starosti, své životní plány, ale i rodinné a pracovní problémy, očekávání a naděje, které nosí v srdci, spolu s úzkostmi

Závazný příklad novodobých mučedníků

spojenými s nejistotami, jaké lidstvo právě prožívá. Mohu ujistit, že na všechny a na každého zvláště pamatují zejména při každodenní mši svaté a při modlitbě svatého růžence. Víím dobře, že první služba, kterou mohu prokazovat Církvi a lidstvu, je právě služba modlitby, proto když se modlím, vkládám do Pánových rukou s důvěrou službu, kterou mi On sám svěřil, spolu s osudy celého církevního i světského společenství.

Kdo se modlí, nikdy neztrácí naději, ani když se stane, že se ocitne v obtížné situaci, či dokonce v lidsky bezvýchodné. Tomu nás učí Písmo svaté a dosvědčují

ji to dějiny Církve. Opravdu, kolik bychom mohli uvést příkladů a situací, ve kterých to byla právě modlitba, která podepřela cestu svatých a křesťanského lidu! Mezi svědectvími z naší epochy chtěl bych uvést dva světce, které si připomínáme v těchto dnech: Terezii Benediktu od Kříže a Maximiliana Kolbeho, kterého budeme vzpomínat zítra 14. srpna o vigílii Nanebevzetí blahoslavené Panny Marie. Oba ukončili svůj pozemský příběh mučednickou smrtí v táboře v Osvětimi. Zdánlivě by bylo možno pokládat jejich životy za zmařené, ale právě z jejich mučednictví září blesk Lásky, která poráží temnoty egoismu

a nenávisti. Svatému Maximilianu Kolbemu jsou přisuzována tato slova, která měl pronést za řádění nacistického pronásledování: „Nenávist není tvořivá síla: je jí pouze láska.“ A heroickou zkouškou lásky byla velkodušná oběť, kterou učinil, když se nabídl výměnou za uvězněného druhá, oběť, která vyvrcholila smrtí v bunkru hladu 14. srpna 1941. Edith Steinová 6. srpna následujícího roku a tři dny před svým dramatickým koncem oslovila několik sester v klášteře v Echtu v Holandsku a řekla jim: „Jsem připravena na všechno. Ježíš je také zde mezi námi. Až dosud jsem se mohla velmi dobře modlit a řekla jsem z celého srdce: Ave, Crux, spes unica (Buď zdrav, Kříži, jediná naděje!).“ Svědci, kteří mohli uniknout z hrozného masakru, vyprávěli, že Terezie Benedikta od Kříže, když se oblečena do karmelitánského hábitu vědomě blížila smrti, vyznačovala se chováním plným pokoje a chováním pozorným k potřebám všech. Modlitba byla tajemstvím této svaté patronky Evropy, která i poté, co dosáhla pravdy v pokoji kontemplativního života, musela prožít až do dna tajemství Kříže (Spes aedificandi, Jan Pavel II., XX, 2,99 str. 511).

„Ave Maria!“ byla poslední invokace na rtech Maximiliana Kolbeho, když podával paži tomu, který ho zavraždil fenolovou injekcí. Je dojemné konstatovat, jak pokorný a důvěryplný úsměv směrem k Madoně je vždy pramenem odvahy a pokoje. Zatímco se připravujeme k slavení slavnosti Nanebevzetí, což je jedna z každoročních slavností křesťanské tradice nejdražších, obnovme své zasvěcení Tě, která z nebe bdí nad námi v každém okamžiku. To vlastně říkáme v důvěrné modlitbě Zdravas Maria a žádáme ji, aby za nás prosila „nyní i v hodinu smrti naší“.

L'Osservatore Romano 14. 8. 2008

Editorial

Odpověď, kterou dostal Petr na svá docela upřímně míněná slova, zní jistě tvrdě nejen jemu, ale i nám. Vlastně horší titul už ani dostat nemohl. Co ze všeho, co existuje, je horšího než ďábel? Jak si vysvětlit tuto Kristovu „nádávku“? Když my lidé někdy přeháníme, není to nic divného. Stává se nám to především, když jsme pod vlivem emocí. Ale že by svým emocím podléhal i Boží Syn? Tak nepojmenoval Pán ani Jidáše, ačkoliv na dvou místech evangelium dokonce výslovně prohlašuje, že do něho vstoupil satan. Dokonce ve chvíli, kdy uskutečnil svůj ďábelský plán a přivedl k němu do zahrady hříšníky jako ďáblův nástroj, Pán ho oslovuje „příteli“.

Ježíšova odpověď Petrovi nám však také silně připomíná ona slova, jimiž definitivně skoncoval se Svůdcem, když mu před zahájením jeho veřejného působení nabízel za jednu poklonu všechny poklady a království světa. Asi nebudeme daleko od pravdy, budeme-li se domnívat, že titul „satane“ nepatřil ani tak prvnímu z apoštolů, ale přímo samotnému ďáblu. Paradox je totiž v tom: Petr, který mu domlouval z lásky a upřímně-

ho srdce, ho nevědomky naváděl, aby zradil své poslání, zatímco Jidáš mu svou podlou zradou k němu otevřel cestu. Tím, že měl Petr na mysli jen věci lidské, nahrával Nepříteli. Nemohlo by se stát nic horšího, než kdyby ho Pán poslechl. Nebyl to asi jediný případ pokušení vyhnout se kříži, a to bylo pokušení, které musel Ježíš zapudit s největší rozhodností. Jak těžký to byl pro Ježíše boj, si umíme poněkud představit, když vzpomeneme na Getsemany. Bylo obzvláště těžké slyšet tento svod z úst milujícího přítele, který ovšem vůbec netušil, kdo ho k tak nebezpečné radě ponouká. Pán se tedy ve své rozhodné odpovědi obrátil nejen k Petrovi, ale viděl i toho, kdo stál za ním a za jeho „dobrou radou“. A právě tohoto Lháře pojmenoval pravým jménem.

Plyne z toho pro nás závažné poučení, abychom si dávali pozor i na ty, kteří se ve svém nitru upřímně domnívají, že to s námi myslí dobře, ale nesledují přitom věci božské, nýbrž lidské. Jsou to „dobré rady“ tohoto světa. Potřebujeme dar správného rozlišování. Právě to má na mysli Apoštol národů, když nás zapřísahá: Pro mi-

losrdenství Boží vás, bratři, vybízáím, nepřizpůsobuje se už tomuto světu, nepopřávejte mu sluch, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dokázali rozpoznat, co je vůle Boží, a rozlišit to, co je dobré a dokonalé, od toho, co vám naopak třeba v tom nejlepším balení nabízí Nepřítel. Musíme se stále vracet k původnímu nezkalenému poznání, neboť co nám to prospěje, kdybychom získali celý svět a všechno, co před námi tak lákavě prostírá, ale utrpěli škodu na duši.

Náš rozchod s mentalitou tohoto světa musí být tedy opravdu radikální: Jdi mi z očí, Satane! Ďábel byl, je a bude náš úhlavní nepřítel a jeho snažení směřuje vždy k tomu, aby i to, co (v jeho podání) vypadá tak přesvědčivě dobré a prospěšné, se nakonec obrátilo ve svůj opak. Na první pohled se zdá, jako by všechna radost, všechno potěšení, všechna rozkoš, veselí a blaženost byly na jeho straně a v jeho režii. Podíváme-li se však na jeho nabídku blíže, zjistíme, že jeho dary nejsou ani cukr, ani med, nýbrž jen umělé sladidlo, které nakonec zanechá hořkou pachutí; ta nás nutí, abychom si brali stále větší dávky, a výsled-

Pokračování na str. 13

Spolehlivá cesta

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Vezmi svůj kříž a následuj mě!

Ježíš dnes obrací pozornost k tématu, které nepatří k oblíbeným. Možná že ani tobě nezní slova o utrpení a bolesti příjemně. Přijmi dnešní lekci jako vysvětlení o nevyhnutelné a jediné cestě, kterou je možno jít za Pánem. Kdybys to chtěl obejít a vyhnout se tomu, bylo by to jako schovávat hlavu do písku.

Cesta utrpení, která stojí i před tebou, ať je jakkoliv bolestná, či dokonce krutá, není neprošlapaná. Ještě dříve, než tě božský Mistr vyzve, abys přivykal kříži, chce ti ukázat, jak on sám půjde bolestnou cestou kříže. Jako vševědoucí Bůh zná od počátku a podrobně, co ho čeká mezi Getsemanskou zahradou a Golgotou. Stále má před svým duchovním zrakem živý obraz toho, o čem lidé raději nechtějí ani slyšet. Ježíš ho stále vidí a stále ho přijímá. Umíš si to představit?

Ty dny se blíží a Pán ví, že na to musí včas připravit i své učedníky. Všechno to, co zatím s ním viděli a slyšeli, všechno, čeho byli svědky a co sami prožili, bylo už součástí této přípravy. Ale nyní nadešla chvíle, kdy jim chce Ježíš zcela nepokrytě odhalit neúprosnou skutečnost blížící se smrti. Učedníci však **nechápu**. Jedná se opravdu jen o nepochopení? Když neporozuměli Mistrovým podobenstvím, prosili: *Pane, vylož nám to podobenství.*⁽¹⁾ Ale tentokrát se Petr neobrací na Pána se žádnou otázkou. Naopak, zdá se mu, že je jeho povinností, aby Ježíši **domluvil**. Dříve, než se pozastavíš nad touto troufalostí, pokus se pochopit jeho jednání. Petr nejedná ze zlé vůle. Chtěl by dokonce vyřídit tuto věc důvěrně mezi čtyřma očima. Co ho k tomu vede?

Připomeň si události, které bezprostředně předcházely: zázračné nasycení zástupu, příhoda na rozbouřeném jezeře, Petrovo nadšené vyznání: *Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha.*⁽²⁾ Za tato slova ho Pán před několika minutami přede všemi blahoslovil. A tento Petr **přesto** nesouhlasí. Jak je to možné? Ale co když tento apoštol tak postupuje nikoliv **přesto**, ale **právě proto**? Vytvořil si svou představu o Mesiáši právě proto, že viděl jeho divy a zázraky; právě proto, že Mis-

tr mu blahorečil, cítí se oprávněn vyslovit své námitky. Čím více se nám zdá, že stojíme blízko Bohu, tím oprávněnější se nám mohou zdát naše vlastní představy. Není ti snad Petrovo počínání známé z tvé vlastní zkušenosti? Nebereš si také Pána stranou a nesnažíš se mu domluvit: „Bůh uchovej, Pane, to jsi snad tak nemyslel, jak bys mohl požadovat něco takového v dnešní době? Jsi-li tak mocný, nemohl bys vyjít vstříc našim představám a požadavkům, našim současným nárokům? Vytvořili jsme si je podle toho, co jsme viděli a slyšeli!“ Není to řeč tak mnohých, kteří by chtěli podrobit samotné Boží slovo vlastní revizi?

Dobře poslouvej, proč jsou takové návrhy, výhrady a námitky naprosto nepřijatelné i pro nejvýše dobrotivého Ježíše: protože *nesledují věci božské, ale lidské*. Ježíš nepřišel dělat divy a zázraky

proto, aby nám ulehčovaly a zpřijemňovaly život, jejich smyslem není odstraňovat z cesty každou překážku ani všechno to, co nám připadá nepřijemné a obtížné. To, co Ježíš koná, má nám dosvědčit, že je Bůh, který je Pánem všeho, co existuje. Jeho divy a zázraky nám mají ukázat, že existuje vyšší řád, který se vymyká našemu chápání, a že to hlavní, co potřebujeme pochopit a přijmout, je to, že **mu můžeme bezmezně důvěřovat, i když nechápeme**. Kdyby ses snažil vměstnat božskou logiku do své lidské logiky, přeléval bys oceán do důlku. Nepokoušej se redukovat své budoucí štěstí, ba ani cestu k němu na něco lidsky zcela pochopitelného. Bylo by to příliš malé štěstí ve srovnání s tím, co ti Ježíš připravil jako svou *božskou věc*.

Nikdo tě nenutí, abys šel za Ježíšem. Ale chceš-li jít a přijít za ním, nemůžeš jít po své, třeba sebekrásněji vymyšlené cestě. Musíš **zapřít sám sebe**, odhodit svou lidskou koncepci, kterou sis sestavil po svém, třeba s použitím jeho slov. Musíš **vzít na sebe svůj kříž** a nést ho a nikoliv si ho jen pohodlně přepravit. Ježíš, který tolikrát osvědčil svou božskou všemohoucí moc, sám pro sebe si nedovolil použít žádnou zjednodušující a usnadňující alternativu, nýbrž *vypil svůj kalich až do dna*⁽³⁾. Nebyl to opravdový důkaz jeho božské moci, když v hodině svého úplného lidského pokoření a naprosté bezmocnosti mohl prohlásit popravdě: *Ano, já jsem král*⁽⁴⁾? Opři se o tuto jistotu, omluv se Ježíši za svá domlouvání a pros ho, aby

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 20,7-9

Svedl jsi mě, Hospodine, a dal jsem se svést; byl jsi silnější než já a přemohl mě! Cely den jsem na posměch, všichni se mi vysmívají. Kdykoli mluvím, musím křičet, ohlašovat násilí a zpusťování; Hospodinovo slovo se mi stalo pohanou a posměchem po celý den. Řekl jsem si: „Nebudu se již o něho starat, nebudu již mluvit jeho jménem.“ Tu se (Hospodinovo slovo) stalo v mém nitru hořícím ohněm, zavřeným v mých kostech; snažil jsem se ho snést, ale nebylo to možné.

2. čtení – Řím 12,1-2

Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím: Přinášejte sami sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou! To ať je vaše duchovní bohoslužba. Nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale změňte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohubilé a dokonalé.

Evangelium – Mt 16,21-27

Ježíš začal svým učedníkům naznačovat, že bude muset jít do Jeruzaléma, mnoho trpět od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit a třetího dne že bude vzkříšen. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat: „Bůh uchovej, Pane! To se ti nikdy nestane!“ On se však obrátil a řekl Petrovi: „Jdi mi z očí, satane! Pohoršuješ mě, neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské!“ Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.“

tě naučil *přinášet sám sebe v oběť živou, svatou a Bohu milou*. Neboj se toho, *vždyť jeho milost je lepší než život*⁽⁵⁾.

Kříž není cíl. Kříž je jen cesta k cíli, který je tak blažený, že na to *člověk nikdy ani nepomyslel*⁽⁶⁾. Obrat svůj pohled k Ukřižovanému a řekni s Petrem: *Pane, jsi-li to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě.*⁽⁷⁾ *Má duše po tobě žízni, prahne po tobě mé tělo jak vyprahlá žíznivá země!*⁽⁸⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 13,36; ⁽²⁾ Mt 16,16; ⁽³⁾ srov. Mt 26,42;

⁽⁴⁾ Jan 18,37; ⁽⁵⁾ srov. resp. žalm 62;

⁽⁶⁾ 1 Kor 2,9; ⁽⁷⁾ Mt 14,28; ⁽⁸⁾ srov. resp. žalm 62

Anglie byla jedním z prvních západních států, na které se zaměřila evangelizační činnost Církve. V 6. století vyslal papež Řehoř Veliký misii ke Germánům, Anglům a Sasům. V jejím čele byl sv. Augustin (nikoliv onen biskup z Hippo!), který pak byl také prvním arcibiskupem v Canterbury. Souběžně s římskou misí působila zde také irskoskotská misie potomků sv. Patrika.

Z obránců víry pronásledovatel Církve

Ve středověku byla Anglie oporou a právní součástí latinské christianitas (společenství křesťanských národů). Darovala Církvi velké teology (např. sv. Anselma z Canterbury), velké křižácké bojovníky (legendařního krále Richarda Lví Srdce) a velké světce (např. Tomáše Becketta, zavražděného z podnětu krále Jindřicha II.). Katedrála v Canterbury – místo mučednické smrti Tomáše Becketta a místo, kde odpočívají jeho ostatky – byla jedním z nejznámějších poutních míst nejen v Anglii, ale na celém Západě. Pouti k tomuto místu daly podnět k napsání *Canterburských povídek*, které jsou považovány za počátek anglické národní literatury.

Když na pevnině začala v roce 1517 protestantská reformace, vládl v Anglii král Jindřich VIII. Tento vladař byl velmi kritický k učení Martina Luthera. Nejenže pod trestem smrti zakázal šíření reformačních idejí, ale sám se přičinil o vklad k potírání názorů německého reformátora. Jindřich VIII. totiž napsal *Traktát na obranu sedmi svátostí*, ve kterém se zračí katolické učení o svátostech (skutečným autorem byl pravděpodobně jeho kancléř Tomáš Morus). Jako uznání za zásluhy udělil papež Lev X. králi titul *Defensor Fidei* – *Obránce víry* (užívaný mimochodem dodnes, ačkoliv angličtí králové se dávno rozešli s „papistickými bludy“).

Svízelné dějiny katolíků v Anglii (1)

Král Jindřich VIII. měl jednu touhu a jednu slabost. Jeho touhou bylo mít syna, nástupce trůnu. Slabostí byl rozmařilý život. Důsledkem byla jeho milenka Anna Boleynová, jedna z dvorních dam jeho ženy Kateřiny Aragonské. Jindřich usiloval o zrušení manželství s Kateřinou (se kterou měl jednu dceru, pozdější královnu Marii I.). Papež však odmítl jeho choutkám vyhovět.

Anglický panovník se tedy rozhodl, že rozvod udělí sám sobě. V roce 1534 se odtrhl od Svatého stolce a prohlásil se za hlavu církve v Anglii. K tomu vydal tzv. *supremační akt*. Tento dokument požadoval ode všech, včetně biskupů, aby složili přísahu věrnosti králi Jindřichovi jakožto hlavě církve v Anglii. Za odmítnutí takové přísahy hrozil trest smrti.

Dodejme, že Jindřich se až do své smrti pokládal za pravověrného katolika. Popírání re-

álné přítomnosti Krista v Eucharistii nebo popírání zpovědi (obojí bylo běžné u protestantů) trestal smrtí. Na druhé straně však nemilosrdně a krutě pronásledoval všechny, kteří zachovali věrnost Petrovu nástupci. Bezohledně ničil přítomnost katolické církve a její kultury v Anglii. Ničil kláštery a uplatňoval přitom doslova obrazoborectví. Za obět tomuto řázení padl i relikviář Tomáše Becketta v Canterbury a obraz Matky Boží ve Walshingham, největší mariánské svatyni v Anglii.

Kardinálský purpur jako rudá krev

Je třeba přiznat, že rozhodující většina anglických biskupů včetně canterburského arcibiskupa Thomase Cramera se králi podřídila a složila *supremační přísahu*. Mezi těmi, kteří to rozhodně odmítli, vynikají dvě postavy: sv. John Fisher, biskup z Rochestru, a králův kancléř To-

máš Morus. Oba prohlásil v roce 1935 Pius XI. za svaté jakožto mučedníky pro víru.

Biskup z Rochestru byl vlastně jediným prelátem, který ve dnech zkoušky stanul nekompromisně na straně pravdy a za

Tower - vězení

svou věrnost nástupci sv. Petra zaplatil životem. Jako „zrádce“ byl uvězněn v pevnosti Tower, kde měl čekat na proces a nevyhnutelnou popravu. Již během tohoto pobytu se k němu dostala zpráva, že papež Pavel III. jako výraz uznání za jeho hrdinské a nekompromisní jednání ho povýšil do stavu kardinála. V tomto případě byl kardinálský purpur skutečnou předpovědí mučednické krve v nejbližší budoucnosti.

Aby přiměl kardinála Fishera k povolnosti, poslal k němu král do vězení několikačlennou delegaci biskupů, kteří se mu podřídili, aby k tomuto aktu přemluvili i Fishera. Ten jim ovšem odpověděl: „Myslím, že bychom měli být jednotní v tom, že zavrhneme násilné a protiprávní škody, které denně trpí naše společná Matka Církev, než abychom je přemlouváním ještě podporovali. Jsme obklíčeni ze všech stran a stěží můžeme uniknout nepříteli. Až uvidíme, že začal Boží soud, jakou můžeme mít naději, že jini budou stát, když my padneme? Pevnost se dočkala zraedy od těch, kteří ji měli hájit.“

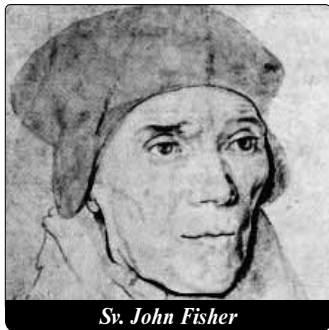
17. června byl vynesena rozsudek. Kardinál Fisher byl uznán vinným z velezrady a odsouzen k smrti oběšením, k roztrhání

Jindřich VIII.

a rozčtvrcení. Ve svém posledním slovu k soudcům řekl: „Když mám promluvit otevřeně, co soudím o královské supremaci, myslím, a tak jsem smýšlel vždy, že Jeho Výsost nemůže požadovat takovou supremaci nad Církví Ježíše Krista, jak to učinila nyní. Nevidáno a neslýcháno, že by nějaký panovník předtím tihl k takové hodnosti. Jestliže král v tom bude pokračovat, vyvolá strašný hněv Všemohoucího ke škodě vlastní duše i ke škodě mnoha jiných a zničí to království, které mu bylo svěřeno.“

Exekuce se konala 22. června 1535. V důsledku „milosti“ královny měl být pouze štat. Když vystupoval na popraviště, modlil se Te Deum a žalm V Tebe, Pane, jsem doufal. Náhoda (?) tomu chtěla, že byl popraven na svátek sv. Albána, prvního mučedníka za víru na půdě Anglie. Vypráví se, že dříve, než jeho hlavu nabodli na kůl u londýnského mostu, odnesli ji ukázat Anně Boleynové. Když ji spatřila,

Sv. John Fisher

měla říct: „To je ta hlava, která tak často mluvila proti mně? Teď už nebude škodit.“ A dala hlavě mučedníka několik políčků, přičemž si zranila jeden prst. Rána se dlouho hojila a jizva jí zůstala až do konce života, který skončil rovněž na popravišti v Toweru, kam ji poslal Jindřich VIII., údajně za zradu.

Svatý Tomáš Morus – věrnost intelektuála

1. července byl k trestu smrti odsouzen Tomáš Morus. Podobně jako mučedník – kardinál i Tomáš během svého procesu odvážně vyjadřoval své přesvědčení, že aktem zrady je

Sir Tomáš Morus se svou rodinou

akt supremace, protože je to dílo arbitrárního bezpráví a odtržení nejen od Církve, ale od celé anglické minulosti.

Když „nestranní“ soudcové, mezi nimiž byli i Tomáš a Jiří Boleynovi, otec a bratr královny milenky, poukazovali na to, že takřka všichni biskupové akt odpřísáhli, což byla pravda, Morus odpověděl: „Jestliže budeme opírat svůj názor o důkazy, svědectví a argumentace, pak můj názor bude o mnoho silnější než váš, protože mám na své straně celý zbytek křesťanstva.“ Připomněl, že Církev není pouze žijící pokolení, ale také Církev vítězná, svědectví všech svatých, všech koncilů a celých církevních dějin v Anglii.

Po vynesení rozsudku ve svém posledním vystoupení vyjádřil odsouzený přesvědčení, že supremace nemůže v Církvi záviset na světském člověku, ale „náleží pravomocně Římskému stolci, protože moc předal Pán osobně svatému Petro-

Tomáš Morus a král Jindřich VIII.

vi a jeho nástupcům, a tak jako Londýn nemůže vydávat zákon, který je v rozporu s anglickým právem, tak Anglie nemůže vydávat zákon, který je v rozporu s všeobecným právem Kristovy katolické církve.“ Dodal, že neposlušnost Anglie vůči Římu je totéž jako neposlušnost dítěte vůči rodičům.

Poprava se konala 6. července 1535. Podle očitých svědků si zachoval Morus až do konce duševní pohodu. Cestou na popraviště ležení si nesl rudý kříž, znamení Kristova umučení a tradiční znak křížáků.

Mučednictví londýnských kartuziánů

Poté, co byla odhalena „zrada“ biskupa Fishera a kancléře Mora, ukázalo se, že „hroznými nepřáteli“ království jsou kartuziáni, mniši přísného kontemplativního řádu. Čím se mniši, uzavření ve svých celách a ponoření do modliteb a askeze, stali nepřáteli anglického krále? Dů-

vod byl tentýž jako v případě Mora nebo Fishera: odmítli složit přísahu věrnosti, která uznává Jindřicha VIII. za hlavu církve v Anglii.

25. dubna 1535 byli John Haughton, Augustin Webster a Robert Lawrence, převorové klášterů v Londýně, Bauvale a Axelhol vsazeni do Toweru. Uvěznění mniši rozhodně odmítali složit přísahu, kterou od nich požadovali. Odpovídali, že bázeň před Bohem jim nedovoluje zradit svou Církev. Trest za věrnost katolické církvi byl strašný. Podobně jako tisíce dalších katolických mučedníků i oni museli snést kruté mučení.

John Haughton

Odsouzení byli nejdříve přivázáni za koně a vlečeni tři míle na místo mučení. Očitý svědek popisuje popravu ze 4. května 1535 těmito slovy: „Vybrali velmi silný provaz, aby se John Haughton neudusil a nezemřel příliš brzy. Ušlechtilý mnich, který vykonal mnoho dobrého a nikdy nikomu neukřivdil, visel na šibenici jako zločinec. Pak nastala ta nejhorší část jeho mučení, protože ohavný výrok měl být proveden do všech podrobností. Provaz přeřali a tělo těžce dopadlo na zem. John Haughton byl ještě živý. Strhli z něho hábit a položili ho na prkno. Potom kat rozpáral jeho břicho, vytáhl jeho vnitřnosti a hodil je do připraveného ohně. Mučedník byl po celou dobu při vědomí. Když ho takto mučili, bylo slyšet, jak se modlí: »Nejmilejší Ježíši, smiluj se nade mnou v tuto hodinu.«“

Když pak kat položil ruku na jeho srdce, aby je vytrhl z hrudi, blahoslavený mučedník znovu promluvil. Němec Antonín Rescius, který se později stal biskupem ve Würzburgu, se nacházel velice blízko. Slyšel jeho poslední slova: „Dobrý Ježíši, co uděláš s mým srdcem?“

Po smrti blahoslaveného Johana Haughtona třel kat vytržené srdce o mučedníkovu tvář.

Robert Lawrence

Stejným způsobem zahynuli i blahoslavení Augustin Webster, Robert Lawrence a Richard Reynolds. Každý z nich viděl nelidské tortury na svém předchůdci. Každému nabízeli milost, pokud složí přísahu „hlavě anglické církve“. Zdálo by se, že po

nich žádali docela málo. Několik slov... Ale Písmo říká: „Co pomůže člověku, kdyby získal celý svět, ale na duši utrpěl škodu?“ (Mt 16,26)

Aby kněží v celém království vzali na vědomí, co znamená setrávat na „papistických bludech“, byly mrtvolky rozčtvrceny a rozeslány do všech částí země. Na výstrahu ostatních mnichů byla na bránu kartuziánského kláštera v Londýně přibita paže převora Johana Haughtona a pochovat ji mohli teprve tehdy, až sama odpadla z hřebů.

Tím pronásledování neskončilo. Krátce po popravě byli uvězněni další tři londýnští řeholníci: bl. Humprey Middleron, bl. William Exmew a bl. Šebestián Newdigate. Byli zde drženi v nelidských podmínkách, přikováni na krku a nohou ke zdi, takže nemohli ani ležet ani stát. Jejich poprava, stejná jako u jejich převora, se konala 19. června 1535.

O tři roky později, 17. prosince 1538 vydal papež Pavel III. bulu, která ohlašovala exkomunikaci Jindřicha VIII. a uvalila na Anglii interdikt.

(Pokračování)
Překlad -lš-

ROZPORY V ANGLIKÁNSKÉ CÍRKVI

Dva dni po skončení anglikánské konference v Lambethu, která měla zažehnat rozkol v církvi, byl zveřejněn 8 let starý dopis arcibiskupa Williamse z Canterbury, ve kterém tato čestná hlava církve vyslovuje názor, že partnerství osob stejného pohlaví může odrážet Boží lásku podobně jako řádné manželství. Devatenáct biskupů se postavilo na jeho stranu a prohlásilo, že má právo jako teolog vyjádřit svůj názor. Ne všichni však s jeho názorem souhlasí.

SHAKESPEARE BYL KATOLÍK

William Shakespeare se neobjevuje v žádném úředním seznamu anglikánské církve, která byla pro občany od roku 1535 předepsána. V roce 1757 byl v jeho domě nalezen ukrytý pamflet, který napsal jeden katolický kněz, který byl popraven v roce 1581. V posledních letech svého života koupil Shakespeare v Londýně dům, kde se s největší pravděpodobností tajně scházeli katolíci k zakázaným bohoslužbám. To odpovídá také tématům, která velký dramatik vložil do svých her, jako jsou moudrost skrze utrpení a věrnost ke svému postoji i v pronásledování. O katolické identitě Shakespeara píše ve své studii Joseph Pearce. Tyto výsledky mají radikální důsledky pro studium spisovatelova díla.

Kath-net

Přípravné modlitby kněze ke mši svaté (4)

Prosha o Duchu Svatého

Nejvyšší a pravý Veleknězi, jenž jsi přinesl Otci na oltáři Kříže čistou a neposkvřenou Oběť za nás ubohé hříšníky, jenž jsi nám dal za pokrm své Tělo a za nápoj svou Krev a ustanovil jsi silou Ducha Svatého toto tajemství slovy: Kdykoliv to budete činit, čiňte to na mou památku, prosím Tě pro drahoucennou Krev, velkou cenu naší spásy, prosím Tě pro nesmírnou a nevýslovnou lásku, kterou jsi nás ubohé a nehodné miloval, abys nás obmyl svou Krví od našich hříchů. Nauč mě, nehodného služebníka, kterého jsi kromě jiných darů povolal k důstojnosti kněžské služby, a to bez jakékoliv mé zásluhy, pouze ze svého milosrdenství, nauč mě, prosím, skrze Ducha Svatého přistupovat k tomuto tajemství s takovou úctou a důstojností, s takovou zbožností a bázní, jak se sluší a náleží. Dej mi milost, abych tomuto tajemství tak věřil a tak je chápal,

tak na něm trval, o něm smýšlel a mluvil, jak se Tobě líbí a jak to slouží mé duši. Kéž Tvůj dobrý Duch vstoupí do mého srdce a tam promlouvá bez hluku a bez znění slov, ať tam vysloví všechnu pravdu o tomto tak velkém tajemství. Je totiž přehluboké a zahalené posvátným závojem. Pro svou velkou dobrotivost mi dopřej, abych mešní slavnost slavil s neposkvřeným srdcem a čistou myslí. Osvoď

mé srdce ode všech nečistých, nevhodných, prázdných a škodlivých myšlenek. Chraň mě věrnou stráží a pevnou ochranou blažených andělů. Vypuď z mého srdce a ze srdce všech tvých služebníků nadměru tvrdého ducha pýchy a domýšlivosti, závisti a rouhání, smilstva a nečistoty, pochybovačnosti a nevěry. Zapuď ty, kteří nás pronásledují, ať zahynou ti, kteří by nás chtěli zahubit.

Připravil -lš-

ÚVODNÍ PROSHA K ZÁSTUPNÉ MODLITBĚ ZA KNĚZE PŘEDE MŠÍ SVATOU

Všemohoucí a milosrdný Bože, jménem kněze, který se připravuje slavit Tvou nejsvětější Oběť, přednáším Ti slova modliteb, která jsi vnukl svým svatým, a prosím Tě z celého srdce, abys na přímělu Matky Boží Panny Marie ovocem této modlitby naplnil jeho duši i srdce.

ZAKARIA BOTROS

je kněz koptické církve, který pravidelně vystupuje v arabské televizi „al-Hayat“ a diskutuje o kontroverzních tématech islámské teologie. Je velmi dobře obeznámen s Koránem a islámskou tradicí. Je u diváků velice oblíben a mnoho ze šesti milionů konvertitů ročně ve světě získala pro křesťanství právě jeho vystoupení. Proto ho noviny al-Insan al-Jadid označily za nepřítele státu číslo 1. Probírá otázky, které jsou islámským učencům nepřijemné. Cituje přitom Korán, tradici a výroky učenců. Je úspěšný v tom, že vede posluchače nikoliv k západnímu sekularismu, ale ke křesťanství.

Pán Ježíš o svých kněžích

Je to Duch Svatý, kdo uskutečňuje přetvoření kněze v Krista skrze své dary a ctnosti

MILOSTI BOŽÍ URČENÉ KNĚŽÍM

Na oltáři se odehrávají dvě věci: Kněz vtěluje vtělené Slovo, tzn. obnovuje v určitém smyslu tajemství vtělení, které přitahuje Slovo na zem, aby se stalo člověkem, a pro Boha-Člověka se obnovuje tajemství transsubstanciacie – proměnění.

Ale protože odrazem Boha je sám Bůh, vtělené Slovo se zrcadlí v duši kněze, vstupuje do jeho srdce a v určitém smyslu v něm uskutečňuje mystické vtělení. Všechna tajemství se odrážejí v srdci kněze, a dokonce se v něm během mše svaté uskutečňují! Zvláštním způsobem se v něm uskutečňuje tajemství Jednoty, protože tím, že se přetváří ve Mne, stává se spolu se Mnou jedinou věcí v Jednotě Nejsvětější Trojice.

Současně se v něm uskutečňuje tajemství Eucharistie, protože tím, že se přetváří ve Mne, má účast na eucharistické jednotě, jejíž podstata je jedna jediná, i když se ve způsobách mnohonásobuje.

Účastní se tajemství Vtělení mnoha způsoby a v mnoha jiných tajemstvích, která jsou mým tajemstvím a která Vtělení v těchto vznešených okamžicích zahalují.

Katechismus ovšem o všech těchto tajemstvích nehovoří. Bůh je tajemství, které víra osvětluje, naděje objasňuje a láska proniká, aby se člověk spojil s Bohem, přitiskl se k němu, zbožštil se a proměnil.

V knězi, který se proměnil ve Mne, dosahují Božské ctnosti vrcholu svého rozvoje. Rostou a stávají se v jeho duši gigantickými, pozvedají ho vysoko nade všechno pozemské a činí jeho život zcela nadpřirozeným. Tyto božské ctnosti jsou jako padáky, jako letadlo, které ho udržuje zavěšeného mezi nebem a ze-

mi a brání mu, aby se od ní nenakazil, ani nezaprášil.

Jaké přednosti získává především kněz skrze toto přetvoření ve Mne! Není schopen je změnit, není schopen ani žádný jiný tvor odhadnout, jaké bohatství nesmrtných pokladů v sobě tato transformace obsahuje, ať už pro kněze samotného, nebo pro duše. Vylévá se zde totiž to, co je z Boha. Bůh nemůže zůstat zahálčivý ani v sobě, ani v duších, kterým se sděluje, protože je to Duch Svatý, který ho podněcuje, a Duch je Láska. Duch Svatý je vždy aktivní, nikdy neodpočívá, stále sděluje Boha, který je tím, co sděluje, láskou.

Je evidentní, že Duch působí především v biskupech a kněžích, protože mu zvláštním způsobem náležejí. Patří mu právem spravedlnosti, vyvolením a darováním. Jsou s ním spojeni, On v nich spočívá a v nich má svůj příbytek a své hnízdo.

Jestliže všichni křesťané jsou již od křtu jeho chrámem, kněží jsou zcela zvláštním způsobem nejen jeho chrámem, ale i jeho vlastnictvím, protože Otec je zcela zasvětil Duchu Svatému a učinil z nich svůj dar. Neboť Já, Syn, jsem je získal svými nekonečnými zásluhami.

Tentýž Duch Svatý, který způsobil vtělení Slova v Marii, s radostí také zbožštil kněžské povolání skrze styk se Slovem,

Conchita Armida

věčným Veleknězem. V tomto povolání spočívá také céva Jeho plodnosti a zárodek čistoty, kterým se má kněz vyznačovat, má ho vypůjčený od Neposkvrněné Nevěsty, která je obrazem Církve.

Plným právem tedy kněží náleží zvláštním způsobem Duchu Svatému. Budou jeho dlužníky po celou věčnost za neslychanou přízeň, za úžasné dary, za které jsou mu tak málo vděční. Neboť:

Kdo se staral o jejich povolání, až je přivedl k oltáři?

Kdo jim vлил odstup od světa a lásku k čistotě?

Kdo jim dal sílu a odvahu opustit tolik přirozených pout a tělem i duší se zcela odevzdat Bohu?

Kdo jim dal sílu přijímat odříkání, ustavičné oběti, samotou duše a srdce, se kterou se potkali?

Kdo jim otevřel cestu a inspiroval je k heroickému odříkání, které bylo nezbytné, aby dospěli k oltáři?

Kdo je podporoval dříve i později v jejich vnitřních bo-

jích, které vidím jen Já, a kdo je pozvedl k vyšší povolání a dal jim zvítězit?

Duch Svatý je naprosto věrný tomu, kdo ho nikdy neopouští, a plně se mu svěřuje. Je to můj Duch. Já sám jsem v Ném i v Otci v důsledku toho, že máme jedno Božství. Všichni Tři jsme něžnost a láska. Jsme to my, kdo jsme smutní pro odboje a nevděčnosti kněží, které tolik milujeme a kteří tolik dlužní Nejsvětější Trojici.

Ale také se radujeme z jejich triumfů a radujeme se, když je můžeme odměnit novými charismaty lásky, milostmi, ctnostmi, dary, abychom odměnili jejich vítězství.

Kněz není nikdy sám, protože sama Trojice ho stále doprovází zvláštním způsobem, chrání ho v každém okamžiku a stále ho miluje.

Nesmírná Trojice, věčná a nevyslovná, ustavičně nad ním bdí, a řekl bych, je mu k dispozici, aby si jí mohl posloužit ke svému prospěchu i k prospěchu věřících v láskyplném naplnění své služby.

Nekonečný Bůh je k dispozici knězi ve svátostech a ve výkonu jeho služby.

Nuže, pro zdokonalení jeho života v důvěrném sepětí s Trojicí, pro spravedlnost a proto, abych mu dal dar navíc, perlu navíc do jeho koruny, požadují jeho transformaci ve Mne.

To je důvod, proč jsem vyhledával tyto láskyplné důvěrnosti, abych rozechvěl srdce kněze v jeho nejnvtěnějších vlákních; chtěl jsem rozšířit jeho cestu ke svatosti na zemi, abych otevřel před jeho zraky horizonty dokonalosti, kterých dosáhnout je jeho povinností, má-li plně odpovídat těm záměrům, které s ním mám. (CC 50, 298-307)

Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova,
Řím 2008, str. 429-432

Přeložil -lš-

SVĚTLA A STÍNY OLYMPIÁDY

Z Pekingu bylo při přípravě olympiády vystěhováno ze svých domů 1,5 mil. lidí a stali se bezdomovci. Jejich domy byly zbourány, aby se zde mohly stavět olympijské objekty. Komunistická strana se změnila v oligarchickou skupinu, která je u moci a snaží se nashromáždit co nejvíce peněz a umístit je v zahraničí. Využívají přitom čínské obyvatelstvo svou korupcí, nespravedlností a násilím. O těchto a dalších smutných skutečnostech hovoří čínský expert P. Cervellera v National Catholic Register.

Kath-net

Vesmír je nejkrásnějším a nejinformativnějším z televizních programů. V nádherných obrazech jsou představovány pokračující nové kapitoly o bohatém životě naší planety. Věcné a zasvěcené komentáře vysvětlují vznik a rozmanitost fenoménu života v minulosti i v současnosti.

Dívám-li se správně: Bůh se v zorném poli neobjevuje. Za jiných dob tomu bylo zřejmě jinak: „Nebesa vyprávějí o Boží slávě.“ Nebe a země, celé stvoření je chválou toho, kdo je stvořil. To byla nejen perspektiva, která oslovila Žalmistu před 2500 lety, nýbrž i objev myslitelů v nové době hluboce před osvícenstvím. Ať už to pak byl filozof Kant nebo hudební skladatel Ludwig van Beethoven – rozjímání o vesmíru představovalo vždy povznese ní duše k Bohu.

Pravděpodobně i dnes bezprostřední setkání s přírodou probouzí ještě úžas. Patrně však nemálo současníků nezná adresu, na kterou by měli poslat svůj úžas a formu svých díky. Možná, že jsou nejistí kvůli těm, kteří by chtěli vesmír a nesmírné bohatství života vysvětlovat bez Boha.

Tak v nich vzniklo podezření, že Bůh je jen určitý druh předvědecké hypotézy, která je dnes již překonaná. A konečně, myslí si někteří, zůstává jen obraz světa, jak např. onen nositele Nobelovy ceny Jacquese Monoda, který doslova tvrdí, že všechno je možno vysvětlit náhodou a nutností, v každém případě bez Boha. A tak dospívá k názoru, že člověk není nic jiného než nomád bez domova na pokraji všehomíra. Oprávněná je tedy námitka, že Monodovy výroky nejsou výsledkem přírodovědeckého výzkumu, nýbrž přetvářením přírodovědných poznatků ve světlevě ateistické filozofie.

Proti pokusům zevšeobecňovat vědecká prohlášení jako světónázorové výpovědi vystoupil v roce 2005 vídeňský kardinál Schönborn ve svém komentá-

ři pro *New York Times*: Odhalit plán v přírodě. Slovo „design“ bylo podnětem, aby kardinál byl postaven do blízkosti kreacionistů a obviněn, že zastává názory, které jsou neslučitelné s moderní přírodovědou.

Byl to filozof Robert Spaemann, který správně vysvětlil kardinálovy názory: Kardinál Schönborn se postavil proti tomu, chápat evolucionistickou teorii jako světový názor, který sám o sobě činí Boha zcela zbytečným, prohlásit evolucionismus za skutečnost, která vychází z vědeckých faktů. Robert Spaemann píše: „O co vlastně jde, je možno nejlépe vyjádřit začátkem básně Mathiase Claudia: »Děkuji Bohu a raduji se jako dítě z vánočního dárku, že jsem a že mám krásnou lidskou tvář.« Je nějaký jiný důvod děkovat za lidství, nebo není?“

Vidět vesmír jako stvoření a Boha jako Stvořitele neznamená dělat z něho náhražku vědeckého výkladu. Kde však je řeč o Bohu a Bůh vstupuje do hry, mění se pojetí světa, zážitek vlastního bytí a nakonec i vztah ke světu. A to má veliký význam.

Byla to především první zpráva „Římského klubu“, která v 70. letech upozornila na katastrofální důsledky vědeckého pokroku: rabování přírodních zdrojů světa a zničení ekologické rovnováhy a tím životních podmínek budoucích generací.

Pro tehdy ještě nenarušený optimismus pokroku znamenala tato zpráva hluboký šok. Pro přemýšlivé lidi vyvstala z toho nová etická otázka: Jak vypadá odpovědné zacházení s přírodou? A tak byla také v křesťanské nauce o stvoření nezbytná nová kapitola: etika stvoření. V tomto předznamenání došlo k novému obvinění na adresu křesťanství. To, co se mu dosud připisovalo k dobru, stalo se najednou předmětem kritiky.

Člověk je jen správcem přírody

Židovsko-křesťanská víra o stvoření, která zřetelně rozlišuje Stvořitele a stvoření, platila dosud za základ pro rozvoj přírodních věd. Jak je možno ukázat na nejvýznamnějších přírodovědcích na počátku nové doby, povzbuzovala je víra v inteligentního Stvořitele k výzkumu plánu výstavby přírody, který Bůh

svým způsobem vložil do stvoření. A protože příroda nebyl Bůh, nýbrž byla od něho odlišná, bylo ji možno učinit předmětem výzkumu.

Ale právě toto „zbavení kouzla“ u přírody spolu s příkazem: „podropte si zemi“ (Gn 1,28) se stalo údajně odpovědným za vykořisťování přírody. Carl Amery ve svém díle *Konec Prozřetelnosti* obviňuje křesťanství, že tento pokyn je odpovědný za zničení planety Země.

Vůči této výtce jsem proto tak klidný, protože je třeba vzít v úvahu také další souvislosti Stvořitelovy výzvy. Pokud čteme a chápeme tento úkol v souvislosti s celistvou vírou v Boha, musíme dospět k poznání, že člověk není pánem, nýbrž v nejlepším případě správcem přírody. Nemůže se stvořením nakládat podle libosti a nesmí je bez zábran vykořisťovat, nýbrž je za ně před Bohem odpovědný.

A tak není divu, že v souvislosti s ekologickou krizí právě křesťanští myslitelé poukázali na to, že přijetí světa jako Božeho stvoření vede člověka k tomu, že příroda nejsou jen nějaké suroviny, nýbrž něco, co je člověku svěřeno do správy. Tato nová citlivost ke světu chápanému

jako stvoření se jeví jako v mnoha směrech významná.

Nikoliv na posledním místě je možno poukázat na jeden úsek pastorální konstituce *Gaudium et spes* II. vatikánského koncilu, který upozorňuje na to, že Stvořitelův pokyn v sobě spojuje dvojí: velikost člověka, ale také jeho odpovědnost.

„Člověk stvořený k Božímu obrazu dostal příkaz podmanit si zemi se vším, co je na ní, a spravovat svět spravedlivě a svatě a uznáním Boha jako stvořitele všeho zaměřit k němu sebe i celý vesmír, aby podřízením všech věcí člověku bylo Boží jméno vznesené na celé zemi... Čím víc však roste moc lidí, tím více se rozšiřuje odpovědnost, jak jednotlivců, tak společenských celků. Z toho vysvitá, že křesťanské poselství neodvrací lidi od budování světa ani je nevybízí k zanedbávání blaha bližních, ale spíše je k plnění této úlohy zavazuje ještě přísněji.“ (GS 34)

Jak dokládají četná díla, jedná se v této etice stvoření nejen o odvrácení obvinění, nýbrž o vzájemné přiřazení víry a přírodních věd. Nejde jen o vysvětlení, jak vznikl svět, nýbrž také o orientaci, jak je nutno se světem zacházet. A tak dostávají výpovědi naší víry o Bohu jako Stvořiteli nové zajímavé aspekty. Vypovídají něco nejen o tom, odkud pocházíme, ale současně formulují základní postoj k světu jako Božím stvoření. V tomto smyslu se dnes hovoří o „spiritualitě stvoření“ a odtud také o „etice stvoření“.

Již v roce 1980 zaujala např. německá biskupská konference ve svém materiálu „Budoucnost stvoření – budoucnost lidstva“ jasný postoj. Několik úryvků z tohoto materiálu jasně ukazuje, co je míněno pod pojmy „spiritualita stvoření“ a „etika stvoření“.

Dokument říká: Je třeba uznat:

- že se musíme vzdát některých vlastních nároků a možností a podílet se s druhými, abychom se všichni mohli rozvíjet lidsky důstojně;
- že lidé jiných kultur a tradic mají právo jít v budoucnosti svými vlastními cestami uspořádání světa a nesmíme je podřizovat zkušenostem a měřítkům naší technické civilizace;
- že jsme přející k sobě, ale i k druhým a ke světu, abychom s láskou souhlasili s Božím Ano k nám, k druhým i ke světu...

Takové a podobné úvahy vedly v prvním evropském ekumenickém shromáždění v Basileji

v roce 1989 k tomu, že byla formulována jako základní myšlenka pro společenskou angažovanost všech křesťanů kromě „míru“ a „sociální spravedlnosti“ také „ochrana stvoření“. Tyto závazky byly přejaty a zdůrazněny v dalších shromážděních v Královci (1997) a v Sibiu (2007). Pravoslavné církve jako samostatnou iniciativu přijaly podnět, který zahrnuje požadavky ze Sibiu. První neděle v září má mít ve všech církvích pevné místo jako „Den stvoření“.

Zopakujme ještě jednou: Právě nábožensky smýšlející člověk musí vznést námitky proti tomu, aby Bůh byl chápán jako vysvětlující hypotéza a nakonec opět odmítnut. Naopak, pro věřící-

ho je samozřejmé, že příroda, kterou se snažíme pomocí věd zkoumat, obsahuje také stopy, které ukazují za hranice přírodních věd a dávají poznat přírodu jako Boží stvoření.

Je přece myslitelné, že ve faktech, které jsou předmětem vědy, je viditelné ještě něco jiného, co je třeba objasnit a co je možno přijmout jako shodné s rozumem. A právě to tvrdí věřící lidé, a to nejen křesťané.

Již sám fakt, že existuje vesmír, ve kterém působí jasně zákonitost, je pro mnohé takovou stopou. A když z nich poznáváme Boha jako Stvořitele, víme: Člověk není nomád bez domova, nýbrž má domovské právo u Boha. Vzpomínám si dobře

Při premiéře Haydnova velkolepého oratoria Stvoření propuklo publikum hned na začátku v jasot na místě, kde se zpívá: „A bylo světlo.“ Haydn povstal a zvedl ruce vzhůru a ukázal k nebi. Tak dal jasně najevo, komu vlastně patří ten aplaus. Hudba Josefa Haydna může být takový ukazováček, který ukazuje základní směr naší víry: Kosmos není snad pouze fascinující, ale přece jen do sebe uzavřené univerzum. Je to Boží dílo. A pro věřícího radost ze stvoření, kterou vyjádřil Haydn svou hudbou, dává jemu i nám adresu: Děkuji Bohu a raduji se... a to se může jevit jako málo jen na první pohled.

Z *Vision 2000* - 4/2008
přeložil-lš

Služebníci a apoštolové Ježíše Krista

Poselství Svatého otce Benedikta XVI. k 82. světovému dni misií

Drazí bratři a sestry, při příležitosti Světového dne misií bych vás chtěl pozvat k zamýšlení nad trvalou naléhavostí hlásat evangelium také v této naší době. Misijní příkaz má absolutní prioritu pro všechny pokřtěné, povolání, aby byli „služebníky a apoštolové Ježíše Krista na začátku tohoto tisíciletí“. Můj ctihodný předchůdce, služebník Boží Pavel VI. potvrdil již v apoštolské exhortaci *Evangelii nuntiandi*, že „hlásat evangelium je milost, vlastní povolání Církve, hluboká součást její identity“ (14). Za vzor tohoto apoštolského úsilí s potěšením označují zvláště svatého Pavla, Apoštola národů, protože tento rok slavíme jako zvláštní, jemu věnované jubileum. Rok svatého Pavla nám nabízí příležitost důvěrně se sprátně s tímto významným apoštolem, jehož povoláním bylo hlásat evangelium pohanům, tak jak mu to předpověděl Pán: „Jdi, protože tě pošlu daleko mezi pohany“ (Sk 22,21). Jak nevyužít příležitosti, kterou nabízí toto zvláštní jubileum místním

církvím, křesťanským společenstvím a jednotlivým věřícím hlásat až na konec světa zvěst evangelia, Boží moc pro spásu každého, kdo uvěří (Řím 1,16)?

1. Lidstvo potřebuje osvobození

Lidstvo potřebuje být osvobozeno a vykoupeno. Samo stvoření - říká svatý Pavel - trpí a žije v sobě nadějí, že vstoupí do svobody Božích dětí (srov. Řím 8,19-22). Tato slova jsou pravdivá i v dnešním světě. Stvoření trpí. Lidstvo trpí a očekává pravou svobodu, očekává jiný svět, lepší, očekává „vykoupení“. A v podstatě ví, že tento očekávaný nový svět předpokládá nového člověka, předpokládá „Boží děti“. Podívejme se blíže na situaci dnešního světa. Jestliže na jedné straně mezinárodní horizont představuje slibné perspektivy ekonomického a sociálního rozvoje, na druhé straně poutají naši pozornost vážné starosti, pokud jde o budoucnost samotného člověka. V nejednom případě poznamenává vztahy mezi jednotlivci i národy násilí; chudoba

utiskuje miliony obyvatel, diskriminace a někdy přímo pronásledování motivované rasistickými, kulturními a náboženskými důvody nutí mnoho osob utíkat ze svých zemí, aby hledali útočiště a ochranu; jestliže technický pokrok není zaměřen k důstojnosti a blahu člověka, ani podřízen rozvoji solidarity, ztrácí svou možnou působnost jako faktor naděje a riskuje dokonce, že vyhroťtí již existující nerovnováhu a nespravedlnost. Navíc existuje trvalá hrozba týkající se vztahu člověka a prostředí, které se stalo neuváženě zneužívaným zdrojem přírodního bohatství, což má neblahý vliv na fyzické a duševní zdraví lidské bytosti. Budoucnost člověka je dále vystavena hrozbám útoků na jeho život, útokům, které nabývají různých forem a způsobů.

Tváří v tvář takovému scénáři „kolísají lidé mezi nadějí a úzkostí a zmocňuje se jich neklid“ (GS 4) a znepokojeni se ptáme: Co se stane s lidstvem a se stvořením? Je zde naděje pro budoucnost, lépe řečeno je zde pro lidstvo budoucnost?

A jaká to bude budoucnost? Odpověď na tyto otázky nám věřícím přicházejí z evangelia. Kristus je naše budoucnost, jak jsem napsal v encyklice *Spe salvi*, jeho evangelium je sdělení, které „mění život“, dává naději, dokořán otevírá temnou bránu času a osvětluje budoucnost lidstva a vesmíru.

Svatý Pavel pochopil, že lidstvo může najít vykoupění a naději jen v Ježíši Kristu (2 Tim 1,1), „naší nadějí“ (1 Tim 1,1), aby všechny národy mohly mít účast na stejném dědictví a být účastníky zaslíbení skrze evangelium (srov. Ef 3,6). Byl si vědom, že lidstvo zbavené Krista je lidstvo „bez naděje a bez Boha ve světě (Ef 2,12) - bez naděje, protože bez Boha“ (Spe salvi 3). A opravdu, „kdo nezná Boha, třeba má množství nadějí, je v podstatě bez naděje, bez velké naděje, která podpírá celý život (Ef 2,12)“ (Spe salvi 27).

2. Misie je otázkou lásky

Proto všichni mají naléhavou povinnost hlásat Krista a jeho spásné poselství. „Běda mně - řekl svatý Pavel - kdybych nehlásal evangelium!“ (1 Kor 9,16). Cestou do Damašku zakusil a pochopil, že vykoupění a mi-

sie jsou Boží dílo a dílo jeho lásky. Lásky ke Kristu ho vedla, aby procházel cestami římského impéria jako hlasatel, apoštol, posel, učitel evangelia a nazýval se jeho „hlasatelem v poutech“ (Ef 6,20). Při pohledu na Pavlovu zkušenost chápeme, že misijní aktivita je založena na lásce, jakou nás Bůh miluje. Jeho láska nás vykupuje a pobízí k misi mezi pohany; je to duchovní síla schopná dát v lidské rodině vzrůst harmonii, spravedlnosti, společenství mezi jednotlivci, rasami a národy, po kterém všichni touží (srov. enc. *Deus caritas est* 12). A proto je to Bůh, který je Lásky, kdo přivedl Církev až k hranicím lidstva a povolal evangelizátory, aby se napojili z „onoho prvotního a původního pramene, kterým je Ježíš Kristus, z jehož proboděného srdce tryská Boží láska“ (tamt. 7). Jen z tohoto pramene je možno dosáhnout vnímavosti, něžnosti, soucitu, přijetí, ochoty, zájmu o problémy národa a oněch ostatních nezbytných ctností hlasatelů evangelia, aby všeho zanechali a oddali se zcela a nezištně šíření vůně lásky Kristovy ve světě.

3. Evangelizovat stále

Zatímco trvá naléhavost první evangelizace v mnoha oblastech světa, malý počet kléru a nedostatek povolání postihují dnes různé diecéze a instituty zasvěceného života. Je nutné zdůraznit, že i v situaci rostoucích těžkostí zůstává prioritou Kristovo poslání hlásat evangelium všem národům. Žádný důvod nemůže ospravedlnit jeho zpomalení nebo zastavení, protože „poslání hlásat evangelium všem lidem představuje podstatu života a poslání Církve“ (Pavel VI., *Ev. Nunt.* 14), misii, která „je stále ještě v začátcích a my se musíme věnovat ze všech sil její službě“ (Jan Pavel II., *Red. Mis.* 1). Jak si nevzpomenout na Makedonce, který se zjevil ve snu sv. Pavlu a volal: „Jdi do Makedonie a pomoz nám“? Dnes je bez-

počtu těch, kteří čekají na hlásání evangelia, těch, kteří žijí po naději a lásce. Kolik je těch, kteří se nechají hluboce oslovit touto žádostí o pomoc, která stoupá z lidstva, opustí všechno pro Krista a předají lidem víru a lásku k Němu! (srov. *Spe salvi* 8).

4. Běda mi, kdybych nehlásal evangelium (1 Kor 9,16)

Draží bratři a sestry, „duc in altum“! Vyjedme na širé a velké moře světa v souladu s Ježíšovou výzvou a rozprostřeme bez bázně síť v trvalé důvěře v jeho pomoc. Svátý Pavel nám připomíná, „že hlásat evangelium není chloubou“ (srov. 1 Kor 9,16), ale úkol a radost. Draží bratři biskupové, podle příkladu svatého Pavla ať se každý cítí „Kristovým vězněm pro pohany“ (Ef 3,1), s vědomím, že v těžkostech a zkouškách může počítat se silou, která přichází od Něho. Biskup je posvěcen nejen pro svou diecézi, ale pro spásu celého světa (srov. *Red. Mis.* 63). Jako apoštol Pavel je povolán, aby se napřáhl až k těm vzdáleným, kteří ještě neznají Krista anebo nezakusili jeho osvobozující lásku; jeho úkolem je učinit celé své diecézní společenství misijním a přispívat s ochotou podle možností tím, že vyšle kněze a laiky do jiných církví k evangelizační službě. *Missio ad gentes* se tak stává sjednocujícím určujícím principem celé jeho pastorační a charitativní aktivity.

Vy, draží kněží, první biskupovi spolupracovníci, buďte velkodušnými pastýři a nadšenými evangelizátory! Nemálo z vás se v těchto desetiletích odebralo do misijních území a následovalo tak encykliku *Fidei donum*, jejíž padesáté výročí jsme si nedávno připomínali a kterou můj ctihodný předchůdce služebník Boží Pius XII. dal impulz ke spolupráci mezi církvemi. Mám naději, že toto misijní úsilí v místních církvích nezesláblo ani při nedostatku kněží, který mnohé z nich trápí.

A vy, draží řeholníci a řeholnice, určení pro povolání se silným misijním předznamenáním, neste hlásání evangelia všem, zvláště těm vzdáleným skrze důsledné svědectví o Kristu a radikální následování jeho evangelia.

Draží věřící laici, kteří půsíte v různých oblastech společnosti, jste povoláni k účasti na šíření evangelia. Před vámi se otevírá komplexní a mnohoznačný areopag evangelizace: svět. Vy dávejte svědectví svým životem, že „křesťané patří k nové společnosti, ke které směřuje jejich cesta a je v jejich putování předznamenána“ (*Spe salvi* 4).

5. Závěr

Draží bratři a sestry, slavní Mezinárodního dne misii ať vám dodá odvalu, abyste si znovu uvědomili naléhavou nutnost hlásat evangelium. Nemohu nevyzvednout v živém ocenění přínos Papežského misijního díla pro evangelizační činnost Církve. Děkuji za podporu, kterou mi věnují všechna společenství, zvláště společenství mládeže. Ona jsou platným nástrojem pro misijní formaci Božího lidu a živí společenství osob a prostředků mezi mnoha částmi mystického těla Kristova. Sbirka, která se o Světovém dni misii koná ve všech farnostech, nechť je znamením vzájemného společenství a starostlivosti mezi církvemi. Konečně nechť v křesťanském lidu stále více sílí modlitba, nevyhnutelný duchovní prostředek pro šíření světla Kristova mezi národy, „světla po výtce“, které osvětluje „temnoty dějin“ (*Spe salvi* 49). Svěřuji Pánu apoštolskou práci misionářů, církví roztroušených po světě a věřících, kteří se věnují apoštolské činnosti, a vyzývám přímělu svatého Pavla a nejsvětější Panny, „živoucí Archy úmluvy“, Hvězdy evangelizace a naděje, a všem uděluji apoštolské požehnání.

Ve Vatikánu 11. května 2008

Překlad -Iš-

Božskou reálnou přítomností Ježíše ve svatostáncích měli světci vždy v nesmírné úctě a vážnosti. Jejich láskyplná a panenská citlivost pro „věc Ježíšovu“ byla jedním z nejvýraznějších projevů jejich velké lásky, která si nenechávala žádné výhrady, která všechno posuzovala s velkou důležitostí, i prosté věci vnějšího ritu, kterým svatá Terezie a svatý Alfons byli ochotni zasvětit přímo svůj život.

Právě od světců se musíme učit, jak milovat Ježíše a jak obklopovat láskyplnou starostlivostí svaté svatostánky, oltáře a kostely, jeho „příbytky“ (Mk 11,17). Ostatně sám Ježíš chtěl ustanovit Svátost lásky na místě vznešeném a krásném: Večeřadlo, velký sál s výzdobou a lehátky (Lk 22,12). Svátí vždy horlili pro výzdobu Božího domu. Např. svatý František z Assisi při svých apoštolských cestách nosil s sebou nebo si opatřoval smeták, aby mohl vyčistit chrámy, které nenašel čisté. Po kázání k lidu zpravidla shromáždil klérus z celé oblasti a s velkou důkladností mu doporučoval horlivost pro výzdobu Božího domu. Svátá Klára a její sestry mu připravovaly oltářní plátna a on i při své chudobě opatřoval ciboria, pyxidy a kalichy a věnoval je chudým a opuštěným kostelům.

Ze života svatého Jana de La Salle víme, že světec chtěl mít kapli vždy čistou a vyzdobenou, oltář v dokonalém pořádku, vždy zapálené věčné světlo. Špinavé pokrývky, potrhaná roucha, nevyčištěné nádoby zraňovaly jeho oči a ještě více jeho srdce. Žádný výdaj se nezdál přílišný, pokud se jednalo o úctu k Ježíši. Svátý Pavel z Kříže chtěl mít výbavu a svaté předměty tak čisté, že jednoho dne vrátil dva korpórály, protože se mu nezdály dosti bělostné.

Z panovníků, kteří milovali Eucharistii, vyniká svatý Václav, český kníže, který sám připravoval půdu, zaséval obilí, sklízel a mlel a z mouky připravoval

Eucharistický život podle příkladu svatých (15)

MILOVAT SVATOSTÁNEK

hostie pro svatou oběť. A svatá Radeconda, francouzská královna, která se stala pokornou řeholnicí, byla šťastná, když mohla sama mlít obilí vybrané pro mši svatou, a zdarma zásobovala chudé kostely. Vzpomeňme také na svatou Vincencii Gerosu, která pečovala o vinice a révu pro mešní víno. Svými rukama ji prořezávala a byla šťastná při pomýšlení, že tyto hrozny vína, o které pečovala, se stanou Krví Páně.

Co říci o jemnocitu, který svatí chovali k eucharistickým způsobům? Jejich víra v reálnou přítomnost Ježíše i v nejmenších částech hostie byla neoblopná. Stačilo vidět otce Pia, s jakou pečlivostí čistil patěnu a posvátné nádoby. Jeho úctu a klanění bylo možno vyčíst z jeho tváře. Když jednou svatá Terezička spatřila po mši svaté úlomek hostie na patěně, svolala novicky a v procesii odnesla patěnu do sakristie s klaněním opravdu andělským. Když svatá Terezie Markéta našla na zemi u oltáře úlomek hostie, dala se do pláče, protože to pokládala za zneuctění Ježíše, a zůstala na kolenou u úlomku tak dlouho, dokud nepřišel kněz a nepostaral se o jeho uklizení.

Svatému Karlu Boromejskému se jednou při rozdělování svatého přijímání stalo, že mu vypadla z ruky hostie. Cítil se tak vinen těžkou neúctou k Ježíši a tak tím trpěl, že neměl odvahy čtyři dny sloužit mši svatou, a uložil si osmidenní půst.

A co říci o svatém Františku Xaverském, který jednou při rozdělování svatého přijímání byl zachvácen takovou úctou k Ježíši, kterého držel v rukou, že padl na kolena a tak rozdával svaté přijímání? Nebyla to podívaná víry a lásky, hodná nebe?

Ještě jemnější byl takt, s jakým se svatí kněží dotýkali Eucharistie. Jak toužili, aby měli stejné panenské ruce jako Neposkrvněná! Svatému Coradovi z Cosenze se stávalo, že mu ukazováčky a palce v noci svítily pro lásku, s jakou je používal, když se dotýkal nejsvětějšího Těla Páně. Svatý Josef Cupertinský, extatický světec, který se vznášel jako pták, projevoval nesmírnou vroucnost své lásky k Ježíši výslovnou touhou mít ještě jiné palce a ukazováčky, kterými by se dotýkal jen nejsvětějšího Těla Kristova. P. Pio z Pietrelciny zjevně sténal, když bral do prstů svatou Hostii, a cítil se nehoden dotýkat se jí svými stigmatizovanými rukama. (Co říci o dnešní trapné lehkomyšlnosti brát svatou Hostii do rukou a sám si ji klást na jazyk! Není to při srovnání s pokornými a andělskými svěťci drzá troufalost?)

Jinou záležitostí světců, pokud jde o výzdobu chrámů a duší, bylo vyžadovat skromnost a cudnost od žen. Přísnost zvláště v tomto směru požadují všichni svěťci počínaje svatým apoštolem Pavlem (srov. 1 Kor 11,5-6), svatým Janem Chrysostomem, svatým Ambrožem atd., až po P. Pia, který nepřipouštěl dekolty a krátké šaty, ale požadoval dlouhý šat až hluboce pod kole-

na. Služebník Boží P. Leopold z Castelnova vyháněl z kostela nedostatečně oděné ženy a nazýval je „masem na prodej“. Co by asi řekli dnes takřka všem ženám, které vstupují do chrámů bez studu a vkusu? Pokračují i na svatých místech v ďábelském umění svůdné Evy, která pokouší žádostivost muže, jak říká Duch Svätý (Sir 9,9). Ale Boží spravedlnost nenechá bez trestu takovou pýchu a nečistotu, neboť, jak říká apoštol, „zvláště pro tyto hříchy (těla) přichází Boží trest na neposlušné lidi“.

Svatí podobně shodně doporučují jak slovem, tak příkladem andělskou slušnost a umravněnost při vstupu do kostela, zbožné znamení kříže svěcenou vodou, pokorné pokleknutí a jako první ze všeho adoraci před svátostným Ježíšem ve spojení s anděly a svatými, kteří stojí kolem. Když setrváváme v modlitbě, je třeba se pečlivě usebrat a zachovat pozornost a zbožnost. Je třeba přebývat co nejbliže oltáře s Nejsvětější Svátostí, protože bl. Jan Duns Scot dokládá, že fyzický vliv Nejsvětějšího Ježíšova Lidství je tím intenzivnější, čím blíže jsme Tělu a Krví Páně. (Sv. Gemma Galgani dokonce řekla, že nikdy nemohla setrvat v bezprostřední blízkosti oltáře, protože cítila tak silný žár lásky v srdci, že by spálil šaty na její hrudi.)

Kdo viděl svatého Františka Saleského, jak vstupuje do kostela, žehná se, pokleká a modlí se před svatostánkem, musel dát za pravdu lidem, kteří říkali: „Tak to dělají andělé a svatí v nebi!“ Jednou jeden kněz skotského dvora řekl příteli: „Chceš-li vidět, jak se modlí anděl v nebi, jdi do kostela a podívej se, jak se modlí královna Markéta se svými dětmi před oltářem.“ Všem úspěšným a roztržitým bylo by zapotřebí připomenout slova sv. Ludvíka Guanelly: „Kostel se nikdy nesmí stát chodbou, dvorem, cestou, ani náměstím.“ Svatý Vincenc z Pauly doporučoval se smutkem, abychom ne-

poklekali před svatostánkem jako loutky.

Tyto příklady a naučení světců nejsou pro nás marné. Přečteme si v evangeliu malou epizodu, která obsahuje velký projev lásky díky vůni. Je to gesto, které udělala Maria Magdaléna v domě v Betánii, když se přiblížila k Ježíši s alabastrovou nádobou plnou vonné masti a vylila ji Ježíši na hlavu. Obklopovat milostí a vůni svaté svatostánky bylo vždy úkolem šlechetných a vonných stvoření, jakými jsou květy. I v této věci nebyli svěťci nijak pozadu. Když chtěl jednou turinský arcibiskup vstoupit náhodou do chrámu „Malý Dům Boží Prozřetelnosti“, našel ho tak čistý, s oltářem tak ozdobeným a provoněným květy, že se zeptal sv. Josefa Cotelenga: „Jaký svátek se zde dnes slaví?“ Světec odpověděl: „Dnes neslavíme žádný svátek, ale zde v kostele je svátek vždy.“

Svatý František Jeroným se věnoval tomu, že vysazoval a pěstoval květy pro oltář s Nejsvětější Svátostí a často dosahoval toho, že květy rostly zázračně, aby Ježíš nezustával bez květů.

„Květ pro Ježíše“: nezbavuje se tohoto něžného gesta lásky. Bude to týdně malý výdaj, který Ježíš odplatí stonásobně, a naše květy na oltáři budou představovat na oltáři svým půvabem a krásou přítomnost naší lásky vedle Ježíše.

Je zde ještě něco více. Svatý Augustin nám připomíná krásný zvyk ze své doby: Po mši svaté si věřící rozdělovali květy z oltáře. Nosili si je domů a uchovávali jako relikvie, protože na oltáři stály nejbliže u Ježíše a byly přítomny jeho božské Oběti. Svatá Jana Františka de Chantal, která byla velmi pilná v přinášení květů Ježíši, jakmile začínaly vedle svatostánku vadnout, odnesla je do své cely k nohám Ukřižovaného. To je láska! Naučme se tomu a napodobujme to.

(Pokračování)

Překlad -lš-

V Božích očích není vlažná duše zatím zcela mrtvá, neboť víra, naděje a láska, které tvoří její duchovní život, ještě zcela nevyhasly. Avšak je to víra bez vznětu, naděje bez vytrvalosti, láska bez horlivosti.

Takového křesťana se nic nedotkne: slyší Boží slovo, to je pravda, ale často ho nudí. Poslouchá nerad, ze zvyku, jako ten, kdo si myslí, že už dost ví a že už také dost koná. Je-li modlitba trochu delší, je mu na obtíž. Jeho mysl je natolik naplněna tím, co právě dokončil, nebo tím, co se chystá udělat, že jeho ubohá duše je jako v agonii.

Tato duše je už dvacet let plná dobrých předsevzetí, ale na její povaze se nic nezměnilo. Podobá se člověku, který závidí někomu, kdo stojí na vítězném voze, ale nemá chuť ani zvednout nohu, aby do něho nastoupil. Ale vzdát se věčného bohatství kvůli pozemskému by přece jen nechtěla. Netouží odejít z tohoto světa, ale ani jít do nebe. Pokud by mohla žít svůj život bez křížů a bez bolestí, chtěla by žít věčně na tomto světě. Když jí slyšíte prohlašovat, že život je příliš dlouhý a nestojí za nic, pak je to jen proto, že všechno nejde podle jejích představ. Jestliže jí chce Bůh nějakým způsobem přimět k tomu, aby se odpoutala od života, a sešla na ní kříže a trápení, pak se na ni podívejte, jak se souží, jak je ztrápená, naříká a reptá, často propadá určitému zoufalství. Zdá se, že se jí nechce zkoumat, zda na ni Bůh neseseílá zkoušky pro její dobro, aby ji odpoutal od života a přitáhl k sobě. Často přitom přemýšlí, co zlého učinila, že zasloužila něco takového. Přece mnoho jiných, kteří se provinili více než ona, nemusí snášet utrpení v takové míře.

V blahobytu zapomene vlažná duše zcela na Boha, ale nezapomene přitom na sebe samu. Velice ráda vypravuje, co všechno musela vykonat, aby to dokázala. Myslí si, že takového úspě-

Vlažná duše

Homilie svatého faráře Arského na 18. neděli po Svatém Duchu

chu by mnoho jiných nedosáhlo. Velice ráda to opakuje a ráda to také slyší. S těmi, kteří ji lichotí, jedná velice laskavě. Ale k těm, kteří jí neprojeví takovou úctu, jakou si podle svého soudu zasloužila, nebo k těm, kteří neoceňují její laskavost, se chová velice chladně a zdá se, že by jim chtěla říct, že jsou nevděční a nezaslouží si to dobro, které jim prokázala...

Je pravda, že křesťan žijící vlažně ještě celkem plní své povinnosti, nebo se to alespoň zdá. Každé ráno se na kolenou modlí svou modlitbu. Každý rok samozřejmě přistoupí ke svátostem - na Bílou sobotu - a dokonce i několikrát za rok. Ale je v tom všem taková nechuf, taková neupřímnost a lhostejnost, taková nedostatečná příprava a tak nepatrná změna v jeho způsobu života, že je zcela zřejmé: plní své povinnosti jen ze zvyku, protože jsou svátky a při takové příležitosti je na to zvyklý...

Pokud jde o jeho modlitby, jen Bůh ví, jak je prožívá: bohužel bez přípravy. Ráno se nezajímá o dobrého Boha ani o spásu své ubohé duše, ale myslí jen na to, jak mnoho má práce. Jeho mysl je tak zaplavená myš-

lenkami na věci pozemské, že pro myšlenku na Boha už v ní není místo. Myslí na to, co bude přes den dělat, kam pošle své děti a své služebníky, jak by uspišil svou práci. Je pravda, že když se chce modlit, tak poklekne, ale ani neví, o co chce dobrého Boha prosit, ani co potřebuje, a dokonce ani to, před kým se vlastně nachází. Velmi dobře to vystihuje jeho neuctivý způsob chování. Je to chudák, který i přesto, že je ubohý, nic nechce a miluje svou ubohost. Je to nemocný, téměř zoufalý člověk, který pohrdá lékaři i léky a miluje svoji chorobu.

Vlažná duše se nedopouští těžkých hříchů. Ale pomluvy, lži, nenávisť, nepřátelství, žárlivost nebo malá přetvářka ji nestojí mnoho námahy. Pokud jí neprojevujete takovou úctu, jakou si podle svého soudu zaslouží, dá vám to zřetelně pocítit s odůvodněním, že to dobrého Boha uráží. Měla by však spíše říct, že se urazí sama.

Během obřadů nechce spát, to je pravda, má strach, aby ji přitom někdo neviděl, ale ani trochu se nepřemáhá. V průběhu modlitby nebo mše svaté nechce být roztržitá. Ale místo aby

Sv. Jan Maria Vianney

proti rozptylování trochu bojovala, trpělivě je snáší, i když je nemá ráda. Počet dnů, kdy se postí, je takřka nulový. Buďto proto, že předběhne hodinu oběda, nebo že se vydatně nasnídá. Podobně je tomu s večerí, a nakonec se vymlouvá, že nebe hladem nezískáme.

Když koná dobrý skutek, její úmysl nebývá čistý: jednou je to proto, aby někoho potěšila, podruhé ze soucitu, a někdy proto, aby se zalíbila světu.

Pro vlažné duše je dobré všechno, co není smrtelný hřích. Rády by konaly dobro, ale chtěly by, aby to nebolelo, anebo jen trošku. Kromě toho rády by viděly nemocné, ale bylo by třeba, aby je sami nemocní přišli navštívit. Mají z čeho dát almužnu a dobře vědí, že ji někdo potřebuje, ale čekají, až ten chudák přijde poprosit, místo aby ho samy předešly.

Dodám na závěr: člověk, který vede vlažný život, nepřestává konat dobré skutky, přistupovat ke svátostem, účastnit se bohoslužeb. Ale ve všem tom vidíme jen slabou a chabou víru a naději, kterou pohřbí sebemenší zkouška, lásku k Bohu a k bližnímu bez zanicení, bez radosti. Všechno, co koná, není ještě zcela ztracené, ale moc k tomu nechýbí.

Podle Gerard Rossé:
Jan Maria Vianney,
farář z Arsu.
Lúč, Bratislava

ROK SVATÉHO FARÁŘE ARSKÉHO

Příští rok uplyne 150 let od smrti sv. Jana Marii Vianneye. 8. prosince bude zahájen Rok svatého faráře Arského. Prefekt Kongregace pro klérus vyzval ve svém listě francouzské kněze, aby si vzali svatého faráře za své měřítko. „Církev nemůže sedět a čekat, až někdo přijde. Musí vyrazit tam, kde jsou lidé. Když se hnou kněží, hne se celá Církev.“ To platí ovšem nejen pro Francii.

* * *

MYŠLENKY SVATÉHO FARÁŘE ARSKÉHO

„Kdyby byl v nebi jeden den bez adorace, tak je po nebi.“
„Člověk je stvořen pro lásku a bez lásky nemůže žít. Buďto miluje Boha, nebo svět. Čím lépe poznáváme člověka, tím méně ho milujeme. U Boha je tomu naopak. Čím lépe ho poznáváme, tím více ho milujeme.“

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

kem je stále větší nenasycenost a bezohlednost, s jakou jdeme za svým klamným nasycením.

Jestliže Pavel napsal své varování před přitakáním tomu světu v první polovině prvního století, co by musel napsat dnes! Svatý Petr tehdy konstatoval, že ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltit. Dnes má ďábel jiné mimikry. Dnes obchází svět také jako pseudospasitel, který varuje před křesťanstvím a jeho důsledky. Ku příkladu Carl Amery, velký prorok hnutí zelených a autor řady bestsellerů, činí z křesťanství hlavního viníka současné ekologické katastrofy. Vidí ve slovech z 1. knihy Mojžíšovy „Podmaňte si zemi“ hlavní inspiraci k oné bezohledné honbě za statky tohoto světa, k materialistickému šílení, které zachvátilo tzv. pokrokový svět a jemuž padá za obětí planeta, která byla člověku svěřena jako obydlí.

Těžko říct, co opravdu ví pan Amery o skutečném křesťanství. Nechejme stranou skutečnost, že slovo „podrobit“ neznamená bezohledně vykořisťovat, ale spíše ovládnout a pečovat, tak jak pastýř pečuje o své stádo, aby co nejvíce prosperovalo. Sobecké ničení přírody a exploatace jejích zdrojů není vůbec obsahem křesťanského poselství, ale je pravda, že jeho počátek je v jedné z jeho pseudoform, v tak zvaném kalvínském protestantismu. Ten v době, kdy ještě takřka všichni věřili v Boha, začal hlásat, že znamením předurčení ke spáse je hospodářský úspěch a bohatství. To na jedné straně podporovalo pracovitost, kázeň a šetrnost, ale na druhé straně vedlo k honbě za ziskem, k bezohlednosti a nadřazenosti nad „nevyvolenými“, a když se pak tento trend spojil s technickým pokrokem a kapitálem, opustila tato kalvínská víra svůj původně náboženský základ, takže zisk a prosperita už přestaly být pouhým Božím znamením vyvolení a staly se samotným bohem, za kterým se ženou jednotlivci, národy i kontinenty v neúprosném

soupeření se všemi negativními důsledky pro současný svět. Nikoliv křesťanství, ale jeho překroucení a zrada jsou neštěstím a přímo prokletím dnešního lidstva. Svým programovým antikřesťanstvím prokazují tedy zelení přírode a světu medvědí služby.

Opravdu těžko říct, jak vyvodit z Horského kázání nebo z podobnosti o bohatci a Lazarovi závěr, že úspěch a bohatství jsou Bohem daná znamení o predestinaci ke spáse. Je zcela evidentní, že jde o smyšlenou „víru“, která nemá na mysli věci božské, ale lidské, lépe řečeno Písmo překroucené ďáblem, podobně jako tomu bylo při pokušení Pána na chrámovém cimbuří. Ale v tom právě spočívá ďáblův trik. Nezačíná zavržením evangelia. Satan však velmi dobře ví, že věřící, který nespolupracuje s Boží milostí a Duchem Svatým, který nemá na mysli věci božské, ale lidské, dokáže

svůj odvrát od papeže a příklon k samozvané hlavě církve až na jednoho zdůvodnili všichni. Zatímco mezi Ježíšovými apoštoly byl jeden zrádce, mezi tehdejšími jeho apoštoly v Anglii zůstal s Pánem jen jeden jediný. Takový „poměr sil“ ovšem nevznikl v anglické církvi přes noc. Už dříve muselo dojít k „přehodnocení“ evangelia, především pokud jde o vztah k pozemským statkům. Není to Svůdcův obrovský úspěch? Svou přítomnost v celé záležitosti dal dokonce zvláštním způsobem najevo. Když čteme poprvé o nelidském mučení kartuziánů v Anglii, nechce se ani věřit, že je něco takového možné. Ale je tu zvláštní okolnost. Bylo to právě krátce poté, co ďábel přišel o lidské oběti, které mu přinášeli v Mexiku Aztékové. Nenašel si zde zvláštní náhradu? Dosáhl toho, že už nikoliv pohané mu přinášeli živá srdce pohanů, ale dokonce křesťané z živých křesťanů.

MARNÉ PŘEMLOUVÁNÍ

10. srpna 1917 obdrželi rodiče fatimských dětí obsílku, aby se další den v poledne dostavili se svými dětmi na úřad ve Vila Nova, vzdálený 15 kilometrů. Úředník vyslyšel Lucii a chtěl z ní vypáčit tajemství a slib, že už se neodváží vrátit na Cova da Iria. Ale děvče bylo jak němý. Úředník Lucii vyhrožoval a prohlásil, že z ní tajemství dostane, i kdyby ji měl zabít.

13. srpna přišli k Lucii muži a jeden klempíř, který tvrdil, že chce vidět zázrak. Dosáhl toho, že děti nastoupily do jeho bryčky, že je zaveze do Cova da Iria. Na cestě však povoz otočil a odvezl děti do Vila Nova, kde děti uvěznil.

Děti však vytrvale mlčely a lidé, kteří čekali v Cova da Iria, se začali bouřit a chtěli vědět, proč jsou děti ve vězení. Úřady je nakonec 15. srpna propustily.

Panna Maria se i tak do Cova da Iria 13. srpna dostavila. 18 000 přítomných slyšelo hřmění hromu, vidělo odlesk světla a hned nato spatřili malý mráček, který se snesl nad horský dub, pak se začal vznášet k nebi a zmizel. Pak se ve výšce lidské postavy objevila duha. Matka Boží se zřejmě dostavila na místo schůzky.

si nakonec ospravedlnit cokoliv. Právě nejsmutnější stránky církevních dějin nesouvisí s odmítáním evangelia, ale jeho tragickým překroucením.

Jedním z příkladů je počátek anglikánské církve. Pochybují, že by v roce 1533 ani jeden z anglických biskupů nezaváhal, zda může schválit královo počínání. Nakonec to však dopadlo tak, že si

Jak daleko mělo takové počínání křesťanů od Ježíšova evangelia! Neplatí to jen o anglických protestantech, kteří popravovali katolíky, ale i o anglických katolicích, kteří pak popravovali protestanty. Ačkoliv historikové s ďáblem jako historickým činitelem nepočítají, nejsou tyto smutné a tragické skutečnosti pochopitelné, pokud nevezmeme v úva-

hu plánovitě působení Satana. Je to pouhá náhoda, že o dvě stě let později právě v Anglii vznikla první lóže svobodných zednářů a o další dvě staletí se zde zrodil satanismus a jeho církev?

Čím více se seznamujeme s těmi bolestnými momenty v dějinách církve, které vedly k jejímu tragickému roztržení, tím více si uvědomujeme, jak obtížné a bolestné je překonání těchto rozdílů. Mohlo by se nám zdát, že okolnosti vzniku anglikánské církve by měly vyvolávat otázky u samotných jejích členů. Ale jak vidíme na velmi vzdělaném a fundovaném konvertitovi kardinálu J. H. Newmanovi, představovalo to u něho několikaletý bolestný proces, než dospěl k poznání, že Kristova církev je pouze ta, která je v jednotě s papežem.

Tyto další podobné stinné stránky církevních dějin jsou zajištěny vodou na mlýn jejich nepřátel. Ale ti, kteří ji nesmlouvavě odsuzují za zaslepený náboženský fanatismus, neměli by přitom propadat sebevědomému pocitu, že by něčeho takového nebyli schopni. Rozdíl je v tom, že žijeme v jiné situaci, která umožňuje zařídit se tak, aby bezcitnost a prolévání krev nebyly dnes tolik do očí jako kdysi. Současné náboženství pokroku, blahobytu, liberalismu a svobody má svá popravističtější zřízení přímo v mateřském lůně, a ta nás ohromují nejen svým počtem, ale i tím, že představují trvalý a samozřejmý a pevně uzákoněný stav. Nevinné oběti lidské bezcitnosti a sobectví hynou rovněž v milionech daleko v bývalých koloniálních zemích, hynou hladem, žízni, epidemiemi a bratrovražednými válkami. Do obchodních center, těchto novodobých chrámů hojnosti, by měli lidé vstupovat dlouhými chodbami, kde by jim ve stejné nápadnosti a osvětlení jako tisíce čtverečních metrů výkladních skříní byla představena nevýslovná bída, nouze a strádání milionů ubožáků a dětí tak zvaného Třetího světa. „Očisti nás, Pane, z hříchů, které jsou nám skryty!“

-š-

Pondělí 1. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE, 8.05 Nezděné město, 8.35 Cesty za poznáním, 9.00 TABU-BU, 10.00 Zahájení školního roku, 11.05 Pro zdraví, 11.15 Přírodní zázraky Ameriky (5/13), 11.45 Przypadki Zwiero, 11.55 Z pokladů duše, 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas, 12.05 Pro vita mundi (67) - P. Mgr. Adam Rucki (2. část), 12.40 III. absolventský koncert Akademie Václava Hudečka, 14.00 Hornolidečko: Prlov, 14.15 Kulatý stůl na téma: Domácí péče (Farní charita Starý Knín), 15.45 Felicianek 10, 16.05 Harfa Noemova (12. díl), 16.25 Brazílie - Volání Boha, 16.55 Jsme živé kameny, 17.30 Křížovatky (9) - Martina Špinková, 18.05 Na Suché louce, 18.35 Przypadki Zwiero, 18.45 Maria v křesťanské tradici, 19.25 Pro zdraví, 19.35 Cesty za poznáním, 20.00 Z pokladů duše, 20.05 Krásy Čech a Moravy (P), 20.50 Na koberečku, 21.05 Přivítání papeže Benedikta XVI. mladými lidmi, 22.15 Jsme živé kameny, 22.40 III. absolventský koncert Akademie Václava Hudečka, 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 2. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE, 8.05 Krásy Čech a Moravy, 8.45 Na koberečku, 9.00 Pro vita mundi (97) - Mgr. Lukáš Volný, 9.40 Cesty za poznáním: Socha Svobody, Mořský cestovatel, Kennedyho vesmírné středisko, 10.10 Přivítání papeže Benedikta XVI. mladými lidmi, 11.40 Przypadki Zwiero, 11.55 Z pokladů duše, 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas, 12.05 Muzica in Vaticano, 13.05 Cesty za poznáním: Mexico City, 13.55 Ratiboř - 700 let valašské dědiny, 14.35 Zpravodajské Noeviny, 14.45 Nezděné město, 15.15 Přírodní zázraky Ameriky (5/13), 15.40 Žít cestou (8) - Velikonoční zastavení v Litomyšli, 16.00 Katolíci v Moskvě, 16.20 Maria v křesťanské tradici, 17.00 Krásy Čech a Moravy - Loket, 17.20 Harfa Noemova (12. díl), 17.40 Cesty za poznáním: Socha Svobody, Mořský cestovatel, Kennedyho vesmírné středisko, 18.10 Dětská televize 2008, 18.35 Przypadki Zwiero, 18.50 Cesty za poznáním: Kuba, 19.45 Brazílie - Volání Boha, 20.00 Z pokladů duše, 20.05 Misijní magazín, 21.10 Benefiční koncert „Pro Ukrajinu“, 22.10 Historie válečného letectví (6. díl): Severní Afrika, Globální operace (P), 22.40 Přírodní zázraky Ameriky (5/13), 23.10 Pro vita mundi (67) - P. Mgr. Adam Rucki (2. část), 23.50 Zpravodajské Noeviny, 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 3. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE, 8.05 Na koberečku, 8.40 Historie válečného letectví (6. díl): Severní Afrika, Globální operace, 9.10 Pro vita mundi (67) - P. Mgr. Adam Rucki (2. část), 9.55 Cesty za poznáním: Petrified Forest,

Namib Naukuft Park, Velká mešita Hassana II., 10.30 Přímý přenos generální audiece papeže Benedikta XVI., 11.55 Z pokladů duše, 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas, 12.05 Pro zdraví, 12.15 Cesty za poznáním: Kuba, 13.10 Misijní magazín, 14.30 Cesty za poznáním: Thajsko, 15.30 Cesty za poznáním: Petrified Forest, Namib Naukuft Park, Velká mešita Hassana II., 16.00 Hornolidečko: Prlov, 16.20 Maria v křesťanské tradici, 16.50 Na Suché louce, 17.20 Harfa Noemova (12. díl), 17.40 V posteli, 18.35 Przypadki Zwiero, 18.45 O Václavovicích, 19.25 XIV. speciální regionální olympiáda, 19.35 Křížovatky (9) - Martina Špinková, 20.00 Z pokladů duše, 20.05 Harfa Noemova (13. díl) (P), 20.30 Domov pro všechny, 21.05 Pro zdraví (P), 21.15 Krásy Čech a Moravy, 22.25 Noemova pošta, 00.05 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 4. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE, 8.05 Jsme živé kameny, 8.35 Noční univerzita: sr. Veronika Barátová - Jemu na vás záleží, 9.35 Pro zdraví, 9.50 Domov pro všechny, 10.20 Cesty za poznáním, 10.45 Krásy Čech a Moravy, 11.30 XIV. speciální regionální olympiáda, 11.40 Przypadki Zwiero, 11.55 Z pokladů duše, 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas, 12.05 Cesty za poznáním: Petrified Forest, Namib Naukuft Park, Velká mešita Hassana II., 12.40 Kulatý stůl na téma: Domácí péče (Farní charita Starý Knín), 14.10 V posteli, 15.00 SHIZUOKA 07 - Na jedné lodi, 16.00 Pro vita mundi (97) - Mgr. Lukáš Volný, 16.20 Krásy Čech a Moravy - Loket, 16.50 Pro zdraví, 17.00 Křížovatky (9) - Martina Špinková, 17.25 Hornolidečko: Prlov, 17.40 Nezděné město, 18.05 Na koberečku, 18.25 Závodů nepatří na silnici, 18.35 Przypadki Zwiero, 18.45 Pro zdraví, 18.55 Cesty za poznáním, 19.25 Žít cestou (8) - Velikonoční zastavení v Litomyšli, 19.50 Zpravodajské Noeviny (P), 20.00 Z pokladů duše, 20.05 Pro vita mundi (P), 20.45 Vigilie, 23.10 Brazílie - Volání Boha, 23.30 Historie válečného letectví (6. díl): Severní Afrika, Globální operace, 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 5. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE, 8.05 Pro vita mundi (67) - P. Mgr. Adam Rucki (2. část), 9.00 Brazílie - Volání Boha, 9.25 Závodů nepatří na silnici, 9.35 Misijní magazín, 10.40 Cesty za poznáním: Socha Svobody, Mořský cestovatel, Kennedyho vesmírné středisko, 11.10 Přírodní zázraky Ameriky (5/13), 11.40 Przypadki Zwiero, 11.55 Z pokladů duše, 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas, 12.05 Harfa Noemova (13. díl), 12.30 Jsme živé kameny, 13.00 Kulatý stůl, 14.30 Harfa Noemova (12. díl), 15.00 Křížo-

DUCHOVNÍ OBNOVA PRO RODINY S DĚTMI

NA SVATÉM HOSTÝNĚ 26.-28. 9. 2008

Obnovu povede: P. Josef Linhart
 spirituál teologického konviktu v Olomouci

- **PROGRAM PRO RODIČE:** Jaké místo má Bůh v našem životě, manželství, rodině?
 Téma: „Důvěra a naděje v našem životě“.
- **PROGRAM PRO DĚTI:** Katecheze, soutěže a hry pro starší děti, hlídání batolat a miminek. (Během programu pro rodiče se budou o děti starat pečovatelé.)
- **PROGRAM OBNOVY:** Pátek, sobota - promluvy kněží, společná modlitba, adorace, mše sv., možnost svátosti smíření nebo rozhovoru s knězem. Neděle - mše sv. v bazilice, společný program.
- Zahájení: pátek 18.00 (večeře).
- Ukončení: neděle 12.00 (oběd).

Ceny za víkend:

- dospělí a děti nad 12 let - lůžko v pokoji se soc. zař. + plná penze: 790 Kč
- děti do 12 let - lůžko v pokoji se soc. zař. + plná penze: 590 Kč
- dospělí a děti nad 12 let - lůžko v pokoji bez soc. zař. + plná penze: 690 Kč
- děti do 12 let - lůžko v pokoji bez soc. zař. + plná penze: 490 Kč
- děti do tří let zdarma - bez nároku na lůžko a stravu
- příspěvek na pečovatele pro děti 360 Kč na rodinu/víkend

Kontaktní adresa: Centrum pro rodinný život,
 Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc,
 tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz

vá cesta (Austrálie), 18.05 Zpravodajské Noeviny, 18.15 Brazílie - Volání Boha, 18.35 Przypadki Zwiero, 18.45 Pro vita mundi, 19.25 Cesty za poznáním: Socha Svobody, Mořský cestovatel, Kennedyho vesmírné středisko, 20.00 Z pokladů duše, 20.05 Hlubinami vesmíru, 20.45 Noční univerzita: sr. Veronika Barátová - Jemu na vás záleží, 21.45 Kulatý stůl, 23.15 Misijní magazín, 00.15 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sobota 6. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE, 8.05 Cesty za poznáním (P), 8.35 V posteli, 9.30 Čteme z křesťanských periodik (P), 9.40 Przypadki Zwiero, 9.30 Mše svatá z katedrály v Hradci Králové, 12.00 Angelus Domini, 12.05 Brazílie - Volání Boha, 12.25 Nezděné město, 12.55 Domov pro všechny, 13.30 Campianus Brno, 14.20 Misijní magazín, 15.20 Pro vita mundi, 16.05 Záliv svatých, 17.00 Pro zdraví, 17.10 Krásy Čech a Moravy, 17.40 Hornolidečko: Prlov, 17.55 Dětská televize 2008, 18.20 Na koberečku, 18.35 Przypadki Zwiero, 18.45 Zpravodajské Noeviny, 18.55 Cesty za poznáním, 19.25 První čtení (P), 19.50 Čteme z křesťanských periodik, 20.00 Z pokladů duše, 20.05 Znovuzrození národa, 21.05 Noční univerzita, 22.05 Hlubinami vesmíru, 22.45 Cesty za poznáním: Kuba, 23.40 Harfa Noemova (13. díl), 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

NOVÁ CESTA SBLÍŽENÍ

Tradiční anglikánská společenství jsou velice nakloněna k tomu, začlenit se do katolické církve. Týká se to řady farností i celých biskupství. Prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál Leva již dříve projednával takové možnosti s anglikánským arcibiskupem Hepworthem. Anglikánské společenství Tradiční anglikánská církev se již od původní anglikánské církve odloučilo. Hlavním důvodem je odmítání ordinace žen, postoj k homosexualitě a k církevní tradici.

ROZPORY TRVAJÍ

Na oslavách 1020. výročí křtu knížete Vladimíra v Kyjevě se sice sešli Alexej II. a Bartoloměj I., ale ke sblížení těchto „konkurenčních“ patriarchů nedošlo. Moskevský patriarcha vytýká konstantinopolskému, že podpořil zřízení nového patriarchátu na Ukrajině, kterou Moskva pokládá za své „kanonické teritorium“. Ruský patriarchát vytýká prezidentu Juščenkovi, že přišel na letiště přivítat jen Bartoloměje I. a nikoliv Alexeje II.

POLSKO MÁ CIT PRO POSVÁTNOST ŽIVOTA

Angažovanost ochránců nenarozeného života v Polsku dosahuje velkých úspěchů. Od dob komunistické diktatury poklesl počet potratů jako v žádné jiné zemi. Poměr případů za jeden rok činil 600 000 v době komunismu, 100 000 v ro-

ce 1990, jen 360 v roce 2006. V Polsku je potrat povolen jen v případě znásilnění anebo nemoci plodu. Podobný zákon platí i ve Španělsku, kde byl v roce 2006 počet potratů 98 500. Tlak EU na liberalizaci potratového zákona vyvolává u starší generace pobouření, protože si pamatuje neblahé následky liberalizace za komunismu.

PROTI ZÁKAZU ŽEBRÁKŮ

Kardinál Renato Raffaele Martino varuje před zákazem žebráků uvnitř italských měst. Podobné opatření již uskutečnily Benátky a Florencie a nyní o to usiluje Řím. „Představme si, že jsme v kůži těch, kteří prosí o almužnu. Nemám tím na mysli kriminální živly, ale ty, kteří jsou opravdu v nouzi. Kdo je chce vyhnat z města, ten je prostě nechce brát na vědomí. Proti chudobě musíme bojovat my, a nikoliv ti, kteří bojují o přežití. Vyrkujeme je pryč. My máme dost, a ostatní nás nezajímají. To je velký egoismus.“

BISKUPSTVÍ PROTI KOUŘENÍ

Biskupství Hildesheim v Německu vydalo zákaz kouření ve všech objektech biskupství, včetně služebních aut. V diecézním zpravodaji se píše, že toto opatření má chránit pasivní kuřáky před ohrožením. Za dodržování zákazu jsou odpovědní správci jednotlivých objektů. Zákaz začal platit od 1. ledna letošního roku.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

30. SRPNA – 6. ZÁŘÍ 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 31. 8.		PO 1. 9.		ÚT 2. 9.		ST 3. 9.		ČT 4. 9.		PÁ 5. 9.		SO 6. 9.			
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	1734	1953	980	1096	996	1113	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	1734	1953	981	1096	997	1114	1666	1883		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	1735	1954	985	1101	1001	1118	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	713	804	939	1050	953	1066	1492	1679	985	1101	1002	1119	1669	1886		
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	1724	1943	985	1101	1002	1119	1655	1886		
Závěrečná modlitba	713	804	939	1050	954	1067	1492	1680	986	1102	1002	1120	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	713	804	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
SO 30. 8.																
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	1736	1955	991	1108	1008	1125	1024	1143
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	1737	1956	995	1112	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	712	804	713	805	948	1060	962	1076	1492	1680	995	1112	1011	1129	714	805
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	1731	1950	995	1112	1011	1129	1028	1147
Záv. modlitba	713	804	713	804	948	1061	963	1077	1492	1680	996	1113	1012	1130	714	806
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 31. 8. – 22. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 20,7-9
Ž 63(62),2,3-4,5-6,8-9
Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízni, Pane, můj Bože!*)

2. čt.: Řím 12,1-2
Ev.: Mt 16,21-27
Slovo na den: *Kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho.*

Pondělí 1. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 2,1-5
Ž 119(118),97.98.99.100.101.102
Odp.: 97a (*Jak miluji tvůj zákon, Hospodine!*)

Ev.: Lk 4,16-30
Slovo na den: *Abych propustil zdeptané na svobodu.*

Úterý 2. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 2,10b-16
Ž 145(144),8-9.10-11.12-13ab.13 cd-14

Odp.: 17a (*Spravedlivý je Hospodin ve všech svých cestách.*)
Ev.: Lk 4,31-37
Slovo na den: *V jeho slově byla moc.*

Středa 3. 9. – památka sv. Řehoře Velikého

1. čt.: 1 Kor 3,1-9
Ž 33(32),12-13.14-15.20-21
Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
Ev.: Lk 4,38-44
Slovo na den: *Hned vstala a obsluhovala.*

Čtvrtek 4. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 3,18-23
Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6
Odp.: 1a (*Hospodinu náleží země i to, co je na ní.*)
Ev.: Lk 5,1-11
Slovo na den: *Na tvé slovo spustím síť.*

Pátek 5. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 4,1-5
Ž 37(36),3-4,5-6.27-28.39-40
Odp.: 39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)
Ev.: Lk 5,33-39
Slovo na den: *Janovi učedníci se často postí a konají modlitby.*

Sobota 6. 9. – nez. sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: 1 Kor 4,6-15
Ž 145(144),17-18.19-20.21
Odp.: 18a (*Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají.*)
Ev.: Lk 6,1-5
Slovo na den: *Měl hlad.*

KALENDÁŘE NA ROK 2009

S APOŠTOLEM PAVLEM

Redakce Mgr. Daniel Dehner

Týdenní stolní kalendář s občanským a liturgickým kalendářem. Obsahuje souřadnice liturgických čtení na každý den v roce, vyznačení liturgických barev v přehledné měsíční tabulce, označení zasvěcených svátků a prosebných dnů přímo v kalendáři. Vzhledem k druhé polovině Roku sv. Pavla byly texty k fotografiím vybrány až na výjimky z Pavlových listů, jak je církev předkládá v jednotlivých perikopách liturgického čtení v příslušném týdnu. Součástí kalendáře jsou také informace o slavení prvních čtvrtků, pátků a sobot.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • 59 Kč

KAPESNÍ DIÁŘ S LITURGICKÝM KALENDÁŘEM 2009

Kapesní diář s liturgickými čteními na jednotlivé dny v roce, liturgickými barvami, odkazy na modlitbu breviáře a responsořii žalmů. Diář je vydáván ve dvou variantách: *První varianta* obsahuje vybrané citáty z evangelia či z nedělní liturgie. *Ve druhé variantě* je tento prostor volný pro poznámky. Při objednávce nezapomeňte uvést, o kterou variantu máte zájem!

Paulinky • Brož., 87 x 150 mm, 144 stran, 80 Kč

DIÁŘ S LITURGICKÝM KALENDÁŘEM 2009

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz k denní modlitbě církve a k liturgickým textům. Nechybí také

úmysly apoštolátu modlitby na začátku každého měsíce. V Roce sv. Pavla přináší diář navíc výběr myšlenek z jeho listů. Diář obsahuje také dostatečný prostor pro adresy a poznámky a mnoho dalších praktických informací.

Paulinky • Váz., A5, 408 stran, 200 Kč

DĚDICTVÍ OTCŮ

Týdenní stolní kalendář s fotografiemi zachycujícími sakrální architekturu Čech a Moravy.

Karmelitánské nakladatelství • 59 Kč

MALÁ POSELSTVÍ VOJTĚCHA KODETA

Týdenní stolní kalendář. Ilustrativní fotografie s texty P. Vojtěcha Kodeta O.Carm.

Karmelitánské nakladatelství • 55 Kč

KALENDÁŘ S KATOLICKÝM KALENDÁRIEM

Týdenní stolní kalendář s fotografiemi převážně sakrálních staveb Čech a Moravy.

Obchodní tiskárny Hořovice, a. s. • 59 Kč

S TEXTY P. MARKA ORKA VÁCHY

Týdenní stolní kalendář s informacemi Radia Proglas a TV NOE.

Cesta • 54 Kč

KALENDÁŘ 2009

Celobarevný kapesní kalendář s reprodukcemi obrazů svatého Pavla od různých autorů.

Paulinky • A7, 32 stran, 35 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1